

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Κλίμαξ 1:9500000

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Νίνζεβή
Ο Τρίστάν ντα Πούντα
(Αγγλ.)
Ν Ναντίνγκιαντα

Ν Ντιέντο Αλβας (Αγγλ.)

40°

30°

20°

10°

Ο άνερος έρωτας προς τον γυιό του άνδρός της, τον Ωραϊόν Πανδίωνα, προκαλεί τον φλογερών πάθων στο σφριγηλό κορμί της βασίλισσας, τα πυρακτωμένα χείλη της οποίας ψιθυρίζουν απελευσμένες επικλήσεις προς εκείνον που φρικιά στην αναπαράστασιν ένωσ όνειρου, που προκαλεί το μεθύσι των αισθήσεων και τον αποτροπισμόν της ψυχής. Μι πρόσωπο φτιαγμένο από πέταλα ρόδων, με κορμί ζυμωμένον με την δροσιά ανοιζιάτικου πρωϊνού, με μάτια που τοξεύαν την σαγήνη και προκαλούσαν την υποδούλωσι της θελήσεως και του λογικού, η γυναίκα του βασιληά Φινέως, ήταν το άπιστευτο θαύμα της τελειότητος που ανάγκαζε τους κατοίκους της Σαλμίδησσού και άλλους τους άλλους Θρακικούς υπηκόους της, να λυγίζουν τα γόνατά σε προσκύνημα κατά το πέρασμά της. 'Αλλ' η όμορφή της, εν τούτοις, την μεγαλειότητά της οποίας ποτίσανε με το αίμα τους οι τρελλοί που όνειροπολήσανε τα βεία της κάλλη, νικημένη τώρα, ταπεινώνεται μπροστά στον νεαρό πρίγκηπα, που συνταράσσεται από την δοκιμασία, αλλά δεν λυγίζει μπρος στο καθήκον του... Και η 'Ιδαία, λυώνοντας από πόθο κα έρωτα, σέρνει το μισογυμνωμένο κορμί της και αγκαλιάζοντας τα γόνατά του ασθμαίνοντας, αγωνίζεται να του μεταδώση το φρικίσμα και την τρέλλα της.

'Αλλ' η νεότης, σ' εκείνην την τιτάνεια δοκιμασία, δεν ένικησε την τιμιότητα και η λογική κατεσίγησε τον άναδρασμόν του αίματος. Ο Πανδίων δεν υπέκυψε στη γοητεία της μητροίας του και δεν κατήσχυε τον πατέρα του. 'Απεσώθηκε από το κατασφύγιο της επικίνδυνης μοναξιάς και έφυγε μακριά από την σαγήνην της 'Ιδαίας. Μαγιασμένη εκείνη τινάχθηκε όρθη, άφήνοντας ούρλιασμα, αλλά βρέθηκε μπροστά της ο άλλος γυιός του άνδρός της, ο Πλήσιππος.

Τό παραλήρημα της βασίλισσας στο αντίκρουσμά του, μετεβλήθηκε σε ψιθυρισμό έλπίδας. 'Ωραϊός σαν τον πρώτον, ο νεώτερος γυιός του Φινέως, μεγαλοπρεπής σαν τον πατέρα του, αλλά πιο γλυκός και από τους δυο, είχε προκαλέσει και αυτός τους ένοχους ρεμβασμούς της έρωτουσανούς μητρώας, ή οποία, σε κείνην την παρακάλη της, έθεώρησε τον έρχομό του ως συγκατάθεσι. 'Αλλά δεν άργησε να νοιώση το βύτηρ ήν καταισχύνην της. Ο Πλήσιππος είχε αντίληφθ ή ένοχα αισθήματά της προς τον Πανδίωνα, είχε ιδή πως τον πορεύσε σ' εκείνην την έρημη γωνιά και φοβισμένος για τη ζωή και την ψυχική άνοχη του αδελφού του, είχε παρακολουθήσει τα δήμιά τους και την σκηνή που διεδραματίσθηκε.

Και όταν ο Πανδίων, φεύγοντας τον κίνδυνο της όμορφιάς και της αδυναμίας του, πήδησε έξω από το υπόστεγον, έ

μπήκε αυτός και έστάθη μπροστά της. Και επανελήφθηκε τότε ή 'Ιδαία σκηνή της άπεγνωσμένης προσπάθειας που κατέβαλλε ή βασίλισσα.

Τό μισόγυμνο κορμί της σπαρτωρόντας και πάλλ, άποζητούσε τον έρωτα από τον Πλήσιππον τώρα, όπως ίκέτευε πριν τον Πανδίωνα. Μπροστά στα έκθαμβά μάτια του εξέτεθησαν γυμνές οι απόκρυφες ωραιότητες της κόρης του Δαρδανού, λόγια αναισχυντίας άνετάραξαν τις άκοές του, για μια ακόμη φορά ή 'Ιδαία ταπεινώθηκε ίκετεύοντας και άλλων. 'Αλλ' όπως ο πρώτος έτσι και αυτός έδειξε τον θαυμασμό του μέσα στην αγανάκτησι. 'Ομως ο Πλήσιππος δεν έφοβήθηκε τον έαυτό του και δεν έφυγε. Έμεινε να επιπλήξη την μητρική και να την άπειλήσει πως θα απέκάλυπτε την αλήθεια στον πατέρα του, αν δεν παρητείτο της άνιερης προσπάθειάς της να τον άτιμάσει με τα παιδιά του. Και δεν άπομακρύνθηκε τρέχοντας, αλλά ήσυχος και ήρεμος σαν άνθρωπος που μπορούσε να κυβερνήσει τις αδυναμίες του. Έφυγε από τό μέρος όπου ή φλογισμένη μανία της 'Ιδαίας έδειχνε την ντροπή του πατέρα του.

Έμεινε και πάλι μοναχή ή Δαρδανίδα, αλλά και κατάπληκτη τώρα από την διπλή ταπεινωσι και την διπλή προσβολή

της ως γυναίκας και βασίλισσας. 'Ο Πανδίων πρώτος και ο Πλήσιππος έπειτα, την ραπίσανε με την άρνησί τους, φτύσανε κατόμουτρά της την περιφρόνησί τους. 'Ακούσανε τα λόγια της τρέλλας που της ένέπνεε ο έρωτάς της, την άφησαν να σέρνεται μπροστά τους χωρίς να συγκινηθούν, είδαν τις όλο γυμνές όμορφίες της και δεν τις προσκύνησαν.

Δάγκωσε τα χείλη της τόσο που μάτωσαν. Είχαν άκούσει, είχαν ιδή. 'Ήσαν τώρα οι ματιές τους άπηλάκυσαν εκείνο που περιφρόνησαν οι ίδιοι. Θριαμβευταί με την άρνησί τους έπρόκειτο να συνεχίσουν την ταπεινωσί της με τις φλυαρίες των. Και μέσα στα μάτια τους που είδαν άσυγκίνητα, θα διέκρινε κάθε φορά που θα την εκύτταζαν, την εφρωνία και την προσβολή, θα ξεχώριζε την υπερηφάνειάν τους για τό γονάτισμα της άξιοπρεπείας της και την νίκη των.

Ο πόθος της μεταβλήθηκε για μιάς σε χείμαρρο μίσους, ντροπής και μανίας. Τα παιδιά του άνδρός της δυο νεαροί που τους ένόμιζε σκλάβους της άψηφώντας την δύναμι και περιφρονώντας την καλώσυνή της, άρνηθήκανε τον έρωτά της, άφου πριν είδαν τα κάλλη της.

Είδαν! Πήδησε έξω σαν εκείνη ή σκέψις να μετέδωκε στο μυαλό της την τρέλλα. 'Ετρεξε σ' ή

νάκτορα και αφήνοντας μανιασμένα ούρλιασμάτα, καλούσε τον άνδρα της να ιδή την ταπεινωσί της και να της δώση ίκανοποίησι.

'Ακουσε ο Φινέως και έτρεξε έκπληκτος. Καί εκείνη τότε φθάνοντας στο κορψώμα της αναισχυντίας της, ξεφώνιζε ζητώντας έκδίκησι και την τιμωρία των δυο παιδιών του, τα όποια της έπετέθησαν με άνηθίκους σκοπούς και έδεδήλωσαν με τα χείρα τα χείλη δ'άλλα πρό παντός με τα μάτια τους, τις απόκρυφες όμορφίες του κορμιού της, που δεν τις είχε ιδή ούτε και αυτός!

Είδε τα μισοσχισμένα φρύματα της ο Φινέως, άκουσε τα τρελλαμένα της λόγια και έπίστεψε!

Τα παιδιά του άσβεδώντας προς αυτόν και προς εκείνην — που έπρεπε να την θεωρούν μητέρα τους έπετέθησαν έναντίον της με άνηθίκους σκοπούς και είδαν, ήσαν άπηλάκυσαν να ιδούν. Ποιά τιμωσία έταίριαζε σ' εκείνο τό έγκλημα!

— Αυτά τους τα μάτια που είδαν, αυτά τους τα μάτια που έζωσαν... Αυτά γυρεύει Φινέως... Τα μάτια του!

Και ο Φινέως που έπίστεψε την συκοφαντία και 'εξήλεγε' δεν τό άρνήθηκε. 'Επύφλωσε και τα δυο παιδιά του, νικά τα μάτια τους είδαν και δεν έθαμπώθηκαν.

'Η μητέρα των δυο δυστυνησμένων παιδιών, ή Κλεοπάτρα ήταν κόρη του ήρωος Βορέα, ο όποιος έπληροφόρηθηκε την καταπληκτική είδησι καίχαρις να περιμένη τους συντρόφους του, με τους όποιους θα έπληρουσε την Αργοναυτικήν έκστρατείαν, απέβιδάσθηκε στην Οράκη κι' έπήγε στην Σαλμίδησσον, όπου τό θέαμα των τυφλών έγγονών του, άπεθνήρωσε την μισαγρίαν ψυχής του.

'Ετρεξε σ' ή ανάκτορα του γυιού του 'Αγνήνορος, του βασιληά Φινέως, άψηφώντας τους φρουρούς και τον κίνδυνο, τον ένίκησε σε μονομαχία, και άκουμβώνοντας τό βαρύ του σπαθί στο λαιμό του νικημένου, τον άφησε να διαλέξη τί προτιμούσε: Τόν θάνατον ή την τυφλωσιν! 'Εκείνος φοβισμένος από τό πρώτο, διάλεξε τό δεύτερο. Κι' ο βασιληάς Φινώρ έτυφλώθηκε...

Σ' ή ανάκτορα, όπου έως λίγο πριν κατοικούσε ή όμορφή, εγκαθιδρύθηκε τώρα ή δυστυχία. Τυφλός ο όραϊός Πανδίων, τυφλός ο γενναίος Πλήσιππος, τυφλός κι' ο πατέρας των, ο σοφός και ο μάντης που προέβλεπε τα μέλλοντα των άλλων και δεν έμάντευσε τό δικό του.

Τό έγκλημά του έπροκάλεσε την φρίκην κι' αλτών των θεών, που καθώς έπίστεψαν οι άπλοι και υπήκοοί του στείλανε κι' άλλην τιμωρίαν του, τις 'Αρπυιες, ν' άρπάξουνε και να μολύνουνε τις τροφές για να μην χορτάση ποτέ του!

'Ήταν οι 'Αρπυιες τερατώδη πτηνά, για την μορφήν των όποιων οι πεποθήσεις δεν συμ

ΕΝΑ ΓΟΥΛΟΥΔΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

3ον

— Τότε χωρίς άλλο, αβριο θράβυ, εφώνασε η Πόπη ένθουσια σμένη.
— Έγώ έκοκκνισα, γιατί κατά, λαδα πώς τὸ εἶχε σίγουρο ὅτι θὰ ἐπιγίναμαι μαζί του σὸν θούνο.
— Πήρα τὴν ἀπόφασι να μὴν πάω!...
— Σήμερα τὸ πρωὶ ὅμως δὲν με κρατούσε τὸ κρεβάτι μου. Ἦταν τέσσερις ἡ ὥρα ἄνω ἐξυπνήσα. Ὁ λοὶ κοιμόμινταν. Μόνο ἡ γρήτ Πανα γιώτα εἶχε κίλιας ἐξυπνησε.
— Γιατί τόσο πρωὶνι, κοροῦ, λα μου; με ρώτησε.
— Θὰ πάω ἕνα περπάτο, τῆς ἀποκρίθηκα. Ἐτσι μοῦ ἴλασε ὅταν καλοῦσα καὶ δὴ πᾶω περπάτο. Ἦδες τῆς μαμάς ὅτι δὲν θὰ ἀρῶ γήσω.
— Ἐτοιμάσθηκα καὶ πήγα στὴν ἀ κρη τοῦ δρόμου. Μὲ περιμένε κίλιας. Ἐβείξε μεγάλη χαρὰ πού με εἶδε.
— Ἐπερίμενα νάρθη πέντε ἡ ὥρα γιὰ να σφυρίσω, μοῦ εἶπε.
— ὦ, τί καλή που εἰσάστε νάρθητε μαζί μου! Ἐλπίζω να μὴν κου ραζήτε...
— Ἐνοιώθω σὰ πόδια μου ὡτε ρά. Ἐπίασαμε τὸν ἀνθρωπικὸ δρό μο καὶ μετὰ μπήκαμε σὰ μονοπά τια.
— Εἶνε ὠραία ἐδῶ, εἶπε ὁ Θέμος.
— Σταμάτησα καὶ ἀνάσασα με ἀπολαύει τὸν πρωὶνὸ ἀέρα. Πρῶ τῇ φορὰ ἀνακαλύπτει καὶ ἐγὼ τὸ σο ὠραίο εἶνε τὸ θούνο μας.
— Δὲν ξέρω τί μὰς ἐπίσας καί γε λούσαμε σὰν δυὸ τρελλὰ παιδιά σ' ἐλὼ τὸ δρόμο.
— Κάτι χωρικό πού μὰς εἶδαν χαρ μοῦλασαν.
— Μὰς περνᾶνε γιὰ ἐρωτευμέ νους, εἶπε σὲ μιά στιγμή ὁ Θέ, μὰς.
— Ἐγὼ εἰλάσα καὶ ὁ Θέμος μοῦ πιασε τὸ χέρι. Ἦταν μὴ κα κοιποτά καὶ ἐτσι δὲν ἐπράδθηα τὸ χέρι μου ἐγώ.
— Ἐφάσαμε σὴν κορφοῦλα, ἐκεῖ πού συναντῶνται ὅλα τὰ μονοπά τια καὶ εἶνε μιά θρυσούλα. Ἐκα ὅσας σὲ καφενοῦκι. Ὁ γέ ρας μοναχάτορας χαμογελοῦσε κα ὡς μὰς ἐφερενε τὰ λοκούμας μὰς. Θὰ μὰς περνοῦσε γιὰ ἐρωτευ μένους καὶ αὐτὲς.
— Πωῖθα μὴ τέτοια χαρὰ, τώρα πού τὰ γραφῶ αὐτὰ. Εἶνε πέν τε ἡ ὥρα ἀπογεῦμα. Μοῦ φαίνε, ται πὼς ἐπέρασαν μέρες ἀπὸ τὸ πρωὶ. Τὸς φορὲς ἐσέκφεθηκα καὶ κάθε τὸν κινῆσι κάθε του λέει.
— Ὅταν ἐκατεβίναμε, μοῦ κρα τοῦσε τὸ χέρι, σὰν νὰ ἦταν τὸ φυσικώτερο πράγμα τοῦ κόσμου.
— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς κυνήγησα ἐδῶ, μοῦ εἶπε σὲ μιά στιγμή. Ἐλογάριασα νὰ φύγω σὲ δυὸ μέρες. Ἦλθα γιὰ νὰ κάμω τὸ χατήρι τῆς μητέρας μου. Ἀλ, λα θάδερσκα κάποια πρόφασι γιὰ νὰ γυρίσω μὴ ὥρα ἀρχήτερα σὴν Ἀθήνα. Τώρα ἀλλᾶξαν τὰ πράγματα.
— Πόσο θὰ μείνετε; τὸν ρώ, τησα προσηλαβώντας νὰ φανῶ ἀν, ἐσέφορη.
— Δὲν ξέρω, μοῦ ἀποκρίθηκε κυττάοντας με σὰ μάτια καί χαμο γελώντας. Ἡ μητέρα θέλει νὰ μεί νω ἕνα μῆνα φαντάζομαι πὼς δὴ μείνω.
— Ἐγὼ εἰλάσα χωρὶς νὰ ὑπάρχη λό γος, ἐτσι ἀπὸ τῇ χαρὰ μου καί τοῦ εἶπε γιὰτὶ με ἐπινε ἡ χαρ, ρά.
— Ὡραία θὰ περάσωμε ἀπόψε

στὸν Πλάτανο

— Ἐγώ ἕνα χρόνο νὰ χορ, ψω, μοῦ εἶπε.
— Γιατί; Οἱ νέοι σὴν Ἀθήνα χορεύουν συχνά.
— Τὸ πρόσωπὸ του ἐκυθρῶποσε γιὰ μιά στιγμή.
— Ναί ἐμένα μοῦτυ χαν κατὶ ἀνάποδις. Ἀς εἶνε, τίποτε σπουδαῖο. Ἀπὸ τὸ μῆνα τῆς ἡμέρας καὶ ἡμέρας πολὺ, ἰ. Σὰς ἀρῶσε ὁ χορὸς.
— Τρελλοίναμαι.
— Τόσο τὸ καλύτερα. Καὶ με νὰ μ' ἀρῶσει. Θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπῆτι σὰς νὰ σὰς πάρω; Ἐδίστασα ἐγώ.
— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω πὼς θὰ φανῇ τοῖς γονεῖς μου.
— Μὰ γιατί; Δὲν κάνετε πα, ρέα μὲ νεαρούς; Δὲν χορεύετε;.
— Ὅχι καὶ πολὺ συχνά. Πότε, πότε. Ἀλλὰ εἶνε ὅλοι παῖδια οἱ κογενεσκάν φίλων, τὰ ἀδελφία τῆς Πόπης καὶ τῆς Ἐφης, τὰ ἔ, ζαδελφία τους.
— Ἐνὼ ἐγὼ εἶμαι ἀγνωστος, βέβαια... Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ μποροῦσὰ νὰ γνωρίσω τοὺς γο, νεῖς σὰς;
— Θὰ τοὺς γνωρίσετε στὸν Πλά, τανο, ἐπειδὴ ὁπωσδήποτε δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ πάω μόνη. Μὰ συ νοθεύουν πάντα τὸ θράβυ.
— Μοῦσφιξε τὸ χέρι μου δυνατὰ, θερμὰ λίγο ἵπιν φάσαμε σπῆτι κί, ἐφυγε. Νωῖθω ἀκόμα τὸ θερμὸ του σφιξιμο.
— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον γεγο, νὸς πού μ' ἔκανε ν' ἀρχίσω ἡμε, ρολόγιο, Εἶμαι εἰκοθὶ δυὸ χρό, νων. Καίρως πὰ ἦταν νὰ παρουσι, ασθῇ κατὶ ἐνδιαφέρον.
— Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ κυτῶ, ση. Οἱ γονεῖς μου ἐβέβηκαν ἐν χαρίτωσε νὰ με συνοδεύουν στὸν Πλάτανο.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

21 Ἰουνίου.

— Ἐκοιμήθηκα σὲς δυὸ τὸ πρωὶ, Τώρα εἶνε ἕξ καὶ σηκώθηκα κίλ, λας. Δὲν με βαστάει τὸ κρεβά, τι. Μπορεῖ τὸ κρεβάτι νὰ βαστά, ξη τόση χαρὰ.
— Ἡ χέσσιλὴ θραδὺ ἦταν πὸ ὁ νειρμένη ἀπὸ ὅτι τὴν φαντάζο, μουν.
— Πήγα με τὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μαμὰ στὸν Πλάτανο. Ἐκεῖ εἶχαν πᾶσι κίλιας οἱ ἄλλοι. Ὀλη ἡ συντροφιά. Ἡ Πόπη με τοὺς γο, νεῖς τῆς καὶ τὸν Γιώργο τὸν ἀδελ, φὸ τῆς, ἡ Ἐφῃ με τὰ δυὸ ἀδελ, φια τῆς, τὸν Θάνο καὶ τὸν Ἀντῶ, νη, ὅλα τὰ ἐξαδελφία ἄλλα κορι, τσούπουλα, κάμποσοι γονεῖς. Ἡ συνηθισμένη παρέα τοῦ Πλάτανου, πού μ' ἔκανε νὰ χαμοαιριέμαι ἀ πὸ τῆς ἐνδεκα. Ἐκὼταξα γύρω καὶ κατὶ ράγισο μέσα μου. Δὲν εἶδα τὸ Θέμο. Ἐχεῖ γοῦστο νὰ μὴν ἐλθῇ, εἶπα καὶ κακκόλωσα. Ἡ Πόπη καὶ ἡ Ἐφῃ ἐκὼταξαν κί, αὐτὲς ἀνήσυχες γύρω

— Ἡ Πόπη τοὺ κάνει νόημα. — Ἐγὼ, τί ἀτυχία χορεῖω με τὸν Γιώργο. Μόλις ἀρχίσε ὁ χορὸς, Ὁ Γιώργος με κρατᾷ σὰ νὰ θέ λη νὰ σπᾷσῃ τὴ μέση μου σὰ δυὸ. Τὶ φρικτὴ συνήθεια! Ἀπὸ ψε ὅμως μοῦ φαίνεται πὸ φρικτὴ. Ὁ Θέμος χαμογελοῖ σὴν Ἐ. Φῃ. Ἐπειτα κυττάει σὰν νὰ γυ ρεῖ κατὶ ἀκόμη. Ἡ Πόπη ἀφίνει τὸν Γιαννάκη σὴν μέση τῆς, πὶ σπας καὶ τρέχει πρὸς τῆς θέσεις μὰς. Δίνει τὸ χέρι τῆς στὸν Θέ, μᾶ, πὸ χαμογελοῖ, γελᾷ δυνα τὰ, κάνει τῆς συστάσεις. Σὺ σπῆνε καὶ τοὺς γονεῖς μου. Ὁ Θέ μὸς χαϊρετάει, ὁπακλίνεται. Τὶ μάτια του ὅμως στριφογυρίζουν. Σὲ μιά στιγμή βλέπω τὸ χέρι τῆς μητέρας μου νὰ δειχνῇ πρὸς τὴν διεῦθνσι, ὅπου εἶμαι ἐγώ. Ὁ Θέ μὸς γυρίζει, με βλέπει. Ὁ Γιώρ γος ἐκείνη τῇ στιγμή ἀκουμπάει σχεδὸν τὸ μᾶγουλό του σὸ δικὸ μου καὶ μοῦ λέει με ὅρος μυστη ριδίας μὴ κοιταζομαι. Ὁ Θέμος μείνει, ἐπαλκτος γιὰ μιά στιγμή.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ
ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται
εἰς τὰ γραφεῖα μὰς (Χανταρόζα 5)
κατὰ τὰς ὥρας 11 π. μ. — 1 μ.μ.
ΑΝΤΙ ΔΡΧ. 20 ΕΚΑΣΤΟΝ

— Λὲς νὰ μὰς τὸ σκάση ὁ Πρα νίδης; μοῦ ψιθύρισε ἡ Πόπη.
— Ἐσηκώσα τοὺς ὤμους μου ἀδιά φορα τάχα.

— Ἡ Πόπη φορούσε τουαλέττα τρι κούβερτι. Ἐνα τριάνταφυλλὶ με ταξιδι, πού καθῶς εἶνε ὁλόξανθῇ καὶ ὁλοσπρόγυλλῃ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν κοῦκλα. Ὁλος ὁ κόσμος λείει πὼς εἶνε ὁμορφὴ καὶ ἐδῶ δὲν εἶνε θάλασσα νὰ μὴν μπο ρῇ νὰ μὰς φάσῃ καλυμπώντας. Κατάλασα σὰν νὰ τὴν ἐξήλεσα, ἔ, νῶ ἀπὸ τὸ ὅλο μέρος ἐτρέμα μὴ δὲν ἐρῶ ὁ Θέμος. Καὶ ἡ Ἐφῃ ἦταν ὁμορφὴ φορούσε ἕνα ὠραῖο κλαδωτὸ φουτράνι καὶ τὰ μαῦρα τῆς μαλλία, ὁλόσινα, διπλωμένα σὰ πτελίδες, ἐστεφανώνον τὸ κα, νονικό τῆς πρόσωπο. Ἐγὼ πὼς θὰ φαίνόμουν κοντὰ τοὺς;

— Θὰ ἦθελαν νὰ εἶχε μπροστὰ μου ἕναν μεγάλο καθρέφτη, νὰ ἴδω καὶ τῆς τρεῖς μὰς. Ἐγὼ οὔτε τὴν ἀσπρῖλα καὶ τὰ ξανθὰ μαλ, λιά τῆς Πόπης ἐγώ, οὔτε τὸ κυ παρισόνιο κοριμ καὶ τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ἐφης. Ἐγὼ εἶδα σὼ, ματάκι συμμετρικό, μαλλία καστα νὰ μάτια γαλανά, τίποτε δὲν κάνει φευγάρω, κανεῖς ποτὲ δὲν μοῦχε τί πὼς εἶμαι ὁμορφὴ. Ἐ νῶ σὴν Πόπη καὶ σὴν Ἐφῃ τὼ χουν πὸς πολλὰς φορὲς.

— Ὁ Γιώργος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Πό, πης ἄρχισε κίλιας τῆς σαχλαμά ρες του ἀπὸ τὸν πρῶτο χορὸ. Εἶ, νε ὁ μόνος ἀνδρας πού μοῦ λέει ὅτι ἐγὼ ἐνδιαφέροντα μάτια. Εἶνε ὅμως ἀνδρας;... Δεκαοκτὼ ἐτῶν παιδάριον. Καὶ μοῦ λέει τὰ ἴδια λόγια κάθε φορὰ πού με βλέπει.

— Ἐγὼ ἐξαδελφὸς τῆς Ἐφης, ὁ Γιαννάκης, κάνει ἄγριο κόρτε σὴν Πόπη.

— Αὐτὴ ἐκαστρίζεται σὰ γέλια, καὶ ἡ μητέρα τῆς τὴν καμαρώνει. Ὁ πατέρας τῆς καννίζει καὶ κυτ, τάει τὸν ἀνδρα.
— Ἡ Ἐφῃ χαμογελοῖται συχνά, τημένα σὸ Νουλή Νουλή. Εἶνε λαγυκὶ καμκόρος τῶπος αὐτὸς ὡ, λὰ λένε πὼς εἶνε πλῆστος. Ὁ πα, τέρους του ἔχει κάποιο ἐργαστά, σιο στὸν Πειραιά. Ὁ Νουλήδης φαίνεται ἐρωτευμένος μαζί τῆς. Ἀπῆγε ὁμοῦ τὸ χαμόγελο. τῆς Ἐφης εἶνε πὸς συγκρατημένο ἀ πὸ ἄλλες φορὲς. Τὰ μάτια τῆς κυτᾷνε πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ κέν, τρου. Ἐγὼ ἀρχισα κίλιας νὰ χα σμουριέμαι, ἐνῶ νωῖθω κάποιον διένετρο.

— Ἐπὶ τέλους, τὸν βλέπω... Ὁλος ὁ κόσμος τὸν βλέπει καὶ ὡς, ὡς μπαίνει.
— Εἶνε ὁ πὸς ὁμορφος ἀνδρας ἐ δῶ... Ἰσως καὶ παῖτοῦ ὅπου παρυνόσθη.

— Ἡ Πόπη τοὺ κάνει νόημα. — Ἐγὼ, τί ἀτυχία χορεῖω με τὸν Γιώργο. Μόλις ἀρχίσε ὁ χορὸς, Ὁ Γιώργος με κρατᾷ σὰ νὰ θέ λη νὰ σπᾷσῃ τὴ μέση μου σὰ δυὸ. Τὶ φρικτὴ συνήθεια! Ἀπὸ ψε ὅμως μοῦ φαίνεται πὸ φρικτὴ. Ὁ Θέμος χαμογελοῖ σὴν Ἐ. Φῃ. Ἐπειτα κυττάει σὰν νὰ γυ ρεῖ κατὶ ἀκόμη. Ἡ Πόπη ἀφίνει τὸν Γιαννάκη σὴν μέση τῆς, πὶ σπας καὶ τρέχει πρὸς τῆς θέσεις μὰς. Δίνει τὸ χέρι τῆς στὸν Θέ, μᾶ, πὸ χαμογελοῖ, γελᾷ δυνα τὰ, κάνει τῆς συστάσεις. Σὺ σπῆνε καὶ τοὺς γονεῖς μου. Ὁ Θέ μὸς χαϊρετάει, ὁπακλίνεται. Τὶ μάτια του ὅμως στριφογυρίζουν. Σὲ μιά στιγμή βλέπω τὸ χέρι τῆς μητέρας μου νὰ δειχνῇ πρὸς τὴν διεῦθνσι, ὅπου εἶμαι ἐγώ. Ὁ Θέ μὸς γυρίζει, με βλέπει. Ὁ Γιώρ γος ἐκείνη τῇ στιγμή ἀκουμπάει σχεδὸν τὸ μᾶγουλό του σὸ δικὸ μου καὶ μοῦ λέει με ὅρος μυστη ριδίας μὴ κοιταζομαι. Ὁ Θέμος μείνει, ἐπαλκτος γιὰ μιά στιγμή.

— Ἐπὶ τέλους, τὸν βλέπω... Ὁλος ὁ κόσμος τὸν βλέπει καὶ ὡς, ὡς μπαίνει.
— Εἶνε ὁ πὸς ὁμορφος ἀνδρας ἐ δῶ... Ἰσως καὶ παῖτοῦ ὅπου παρυνόσθη.

— Ἡ Πόπη τοὺ κάνει νόημα. — Ἐγὼ, τί ἀτυχία χορεῖω με τὸν Γιώργο. Μόλις ἀρχίσε ὁ χορὸς, Ὁ Γιώργος με κρατᾷ σὰ νὰ θέ λη νὰ σπᾷσῃ τὴ μέση μου σὰ δυὸ. Τὶ φρικτὴ συνήθεια! Ἀπὸ ψε ὅμως μοῦ φαίνεται πὸ φρικτὴ. Ὁ Θέμος χαμογελοῖ σὴν Ἐ. Φῃ. Ἐπειτα κυττάει σὰν νὰ γυ ρεῖ κατὶ ἀκόμη. Ἡ Πόπη ἀφίνει τὸν Γιαννάκη σὴν μέση τῆς, πὶ σπας καὶ τρέχει πρὸς τῆς θέσεις μὰς. Δίνει τὸ χέρι τῆς στὸν Θέ, μᾶ, πὸ χαμογελοῖ, γελᾷ δυνα τὰ, κάνει τῆς συστάσεις. Σὺ σπῆνε καὶ τοὺς γονεῖς μου. Ὁ Θέ μὸς χαϊρετάει, ὁπακλίνεται. Τὶ μάτια του ὅμως στριφογυρίζουν. Σὲ μιά στιγμή βλέπω τὸ χέρι τῆς μητέρας μου νὰ δειχνῇ πρὸς τὴν διεῦθνσι, ὅπου εἶμαι ἐγώ. Ὁ Θέ μὸς γυρίζει, με βλέπει. Ὁ Γιώρ γος ἐκείνη τῇ στιγμή ἀκουμπάει σχεδὸν τὸ μᾶγουλό του σὸ δικὸ μου καὶ μοῦ λέει με ὅρος μυστη ριδίας μὴ κοιταζομαι. Ὁ Θέμος μείνει, ἐπαλκτος γιὰ μιά στιγμή.

ἔπειτα βλέπω τὸ πρόσωπό του νὰ σκοτεινιάζῃ... Μοῦρχεται νὰ δῶ σὼ μπράτσο σὸ Γιώργο. Ἐπὶ τέ, λους δὲ βαστάει πᾶσι Τὶ νὰ εἶπε ἡ Πόπη γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸ Γιαν, νάκη; Δὲ βαστάει; Λέω ὅτι μοῦ καννίζῃ. Πὼς ξεσπάθηκα, πὼς λα χνίσασα. Καὶ δὲν εἶνε ψεμα, γιατί μ' ἔλυσσε αὐτὸς ὁ Γιώργος. Πηγαῖνω τὸν τραπέζακι μὰς. Ὁ Θέμος μοῦ δίνει τὸ χέρι του ψυ, χρά.

— Τελειώνει αὐτὸς ὁ χορὸς καὶ ὁ, ταν σὲ λίγο ὁρχίζει ἄλλος, τὰ μάτια τῆς Πόπης καὶ τῆς Ἐφης εἶνε σὰν μαγνήτης πού τὸν κα, λῶνε.

— Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ σηκώσῃ ἐμένα. Νωῖθω πὼς χάνω τὸ χρώ, μα μου ὅταν τὸν βλέπω καὶ νὰ σηκῶ νῇ τὴν Ἐφῃ. Αὐτὴ τὸν ἀκολουθεῖ σὴν πῆτα με τὸ ψυχρὴ τῆς ὕφους πού τὸ ἐρίσκουν οἱ νεαροὶ τόσο ἐνδιαφέρον.

— Χάλας εἶνε ἡ Ἐφῃ ἀπὸψε, λείει ἡ Πόπη κόκκινη ἀπὸ θυμᾶ. Αὐτὸ τὸ φουστάνι δὲν τῆς πᾶει δι, ὅλου.

— Ὅταν στὸν ἄλλο χορὸ σηκῶναι τὴν Πόπη ὁ Θέμος ἐγὼ νωῖθω τὰ μάτια μου ἐτοιμα νὰ διακρύψουν. Ὁ πατέρας με κυττάει καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κατὶ διαδῶσε μέσα μου, γιατί με ξανακυττάει. Εἶνε περιέργω πράγμα πὼς με καταλα, βαίνει, ἐνῶ μοῦ μῖλει πάντα λί, γο. Ἡ μητέρα μοῦ διορθώνει τὰ μαλλία.
— Ἐπὶ τέλους στὸν τρίτο χορὸ με καλεῖ ὁ Θέμος. Εἶνε ψυχρὸς, τὸ νωῖθω ἀπὸ τὸν τρόπο πού με κρατᾷ. Δὲν βασταίμαι καὶ τὸν ρωτῶ.

— Τὶ ἔχετε ἀπόψε; Ἄκεφος μοῦ φαίνεται.

— Ἰδέα σας, μοῦ ἀποκρίνεται ψυχρά. Προσέξτε μὴ σὰς χαλάσῃ τὸ κέρι αὐτῇ ἡ ἰδέα, γιατί ὡ, σπου νὰ ἐλθῶ, μοῦ φαίνεται πὼς διασκεδάσετε περιφιμα.

— Ἐπληττα θανάσιμα τὸν ἔ, κοφα γρήγορα.

— Περιέργω! Ὁ καθάλλιερος σας πάντως δὲν ἐπληττε.

— Ὁ Γιώργος; Ἐκᾶνα ἐγὼ γε λῶντας. Αὐτὸς πλῆττει τὸσο τοὺς ἄλλους, πού δὲν τοῦ μένει πλῆ, ξις γιὰ τὸν αὐτοῦ του.

— Ἐγέλασε. Ἐγέλασε καὶ ἐγώ, καὶ με μὴς ἐπίασε ὁ πάγος. Τὸ χέρι του ἐβρίσθηκε σὴν μέση μου, τὸ δῆμα τοῦ ζωήρεψε. Ἐνὸ μῖνα πὼς τὸν εἶχα χάσει καὶ τὸν ξαναβρήκα.

— Τὶ θὰ λέγοιτε ἀν δὲν ἐχθ, ρεω με ὅλη καπέλλα ἀπὸψε ἐκ, τὸς ἀπὸ σὰς; με ρώτησε ἀξάρια.
— Αὐτὸ δὲν γίνεται ἀποκρίθη, κα τρομαγμένη. Θὰ με ἐκθῆστε.
— Ἐνδιαφέρεστε γιὰ τοὺς τῶ, πους;

— Ὅχι ὑπερβολικά, ἀλλὰ ὁ, πάρχει ἕνα λογικό ὄριο.
— Γιὰ νὰ ἴδωμε, θὰ τὸ ἐρῶ ἐγὼ τὸ λογικό ὄριο; εἶπε χαμογε, λώντας.

— Μὲ χόρευε χορὸ παρὰ χορὸ. Ἄ, ροῦ χορεύαμε ἐτσι πέντε ἕξ φο, ρές, μοῦ ψιθύρισε.

— Τὶ λέτε ὑπερβαίνει τὰ ὁ, νια τοῦ λογικοῦ, ἀν σὰς προτεῖ νῶ νὰ φύγωμε ἀπὸ αὐτῇ τὴν πορ, ρούλα καὶ νὰ πάμε νὰ καθίσωμε ἐκεῖ πέρα, σὴν ἡσυχῇ γωνία, κά, τω ἀπὸ τὸν πλάτανο, γιὰ λίγη ὡ, ρα;

— Εἶνε σωστό; ψιθύρισα ἐγὼ χαμογελώντας.

— Μὲ τράβηξε μαλακά ἀπὸ τὸ χέ, ρι καὶ με πήγε κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο. Ἦταν ἐνός ἐξῶντος πᾶγ, ρος ἐκεῖ καὶ μπροστὰ μὰς ἄπλα, νόταν τὸ λειβάδι ὁλόφωτο ἀπὸ τὸ ρεγγάρι.

— Ὅλα ἦταν μετωπμένα. Ἐτοιμα, τὰ βερσιμὰ. Καθῶς φουρῶσε τὸ θραδυνὸ δερμάτι, τὸ στάχμα ἀνα, ἴεονταν, σὰν κύματα ὀρημένα. Μὴ εὐδορία σιγαροῦ ἐρχόταν ἀπὸ, κάτω. Πέρα, μακριὰ, ἀσπρήνια ἔ, λαμπε ἡ θάλασσα.

— ὦ, πόσο γυμνὸ μοῦ εἶνε αὐ, τὸ τὸ τοπίο! Καὶ ὅμως χθές μοῦ φάνηκε τόσο διαφορετικό. Δὲν ὁ, πᾶστεῖν δύνουν τὴν ὁμορφίαν του... Τὸ αἶμα ἐστριφογυρίζει σὲς πλῆ, θες μου πρὸς τὸ καὶ ἡ καρδιά μου λυγροῦσε πᾶσο, σὰν νάθελε νὰ χυπῶσῃ. Μοῦ κρατοῦσε πᾶσῃ, τὸ χέρι καὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἀπὸ τὸ χέρι, ἐντύπησε αὐτὸ πού με ἀνασπᾷτονε αὐτὸ πού με φέρει σχεδὸν βάρκα σὲς σὰς μάτια, φερει σχεδὸν βάρκα σὲς σὰς μάτια, φερει σχεδὸν βάρκα σὲς σὰς μάτια, φερει σχεδὸν βάρκα σὲς σὰς μάτια.

— Ἐ, πὼς σὰς φαίνεται; με ρώτησε, Δὲν εἶνε πὸς ὁμορφος ὁ

ἔδῃ;...
— Ἄν' ὑπόρεσα ν' ἀποκριθῶ, γιὰ, τι κατὶ μ' ἐσφίγγε σὸ λαίμο μου φαίνεται πὼς κατάλασε τὴ συγκί, νησι μου, γιατί μοῦ ἄφρεσε τὸ χέ, ρι καὶ τὸ μπράτσο του τυλιχθῆκε σὴν μέση μου. Πήγα νὰ ἀντιστά, θᾶ μὰ δὲν μπορεῖσα. Τὸ σῶμα του ἦταν κοντὰ σὸ μᾶγουλό μου.
— Εἶμαι εὐτυχισμένος πού σὲ γνωρίσα, μοῦ ψιθύρισε. Ἦταν τὸ χέρο νάρθη ἐδῶ γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ἡ ζωὴ μου.
— Τὸν ἐκὼταξα με μάτια ὄγρᾶ.
— Κατάλασθαι, μοῦ εἶπε, πὼς ἡ γνωριμία μὰς, ἡ φιλία μὰς... δὲν εἶνε μὴ ἀπὴλ γνωρι, μᾶ;

— Ἡ ἄνσρα του μοῦ ἐχάδιενα τὸ μᾶγουλό του μωρία σὲς σὰς;.
— Πότε με γνωρίσατε κίλιας; Δὲν προσφάσαμε... Μονάχα δυὸ μέρες γνωριζομαστέ...
— Νομίζω πὼς σὲ ξέρω χρό, νια.

— Τὰ χεῖλιά του ἀκούμπησαν δε, λὰ σὸν μᾶγουλό μου. Ἐκᾶνα νὰ τραβήξῃ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖσα καὶ σιγὰ σιγὰ τὰ χεῖλιά μὰς ἐνῶ, ἦσαν. Ζαλίσθηκα. Δὲν με εἶχε φιλῆσαι ποτὲ κανένας ἀνδρας. Ἀ, νὰτρίχθῃς σὺγκορη μόνον πού θυμάμαι τὸ φίλι του. Ἰσοδάνθηκα πὼς ἐτρέμα, πὼς τὰ γόνάτα μου ἐλῶνταν. Θὰ ἦθελαν νὰ χωθῶ σὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν φιλήσω κί, ἐγώ, νὰ με φιλήσῃ καὶ πάλι, καὶ πάλι... Ἡ φωνή μου ὅμως ἀκούσθηκε αὐστηρή.

— Πὼς τοῖα;.
— Μὲ συγχωρεῖς μοῦ ψιθύρι, σε. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὲ εἶδα, θέλω νὰ σὲ φιλήσω... Μὰ δὲν πρέπει νὰ θυμώσῃς, δὲν πρέ, πει νὰ σκέπτεσαι ὅλη τὴν ὥρα τὶ θεωρεῖ ὁ κόσμος ὡςὼτὸ καὶ τί δὲν τὸ θεωρεῖ... Πέες μου τὴν ἄ, λβησια... Μέσα σου μοῦ κρατῆς, κακία πού σὲ φιλήσω;.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισα σασπ, σμένη. Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξανακᾶ, νετε αὐτὸ.

— Κουτὸ! κορτσάκι! Μοῦ ἐχάδιενα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πᾶμε μέσα, σὺτος ἄλλους, εἶπα ἐγὼ θιαστική, ἐπειδὴ ἐνῶι, θα πὼς λίγο ἀκόμη καὶ θάπτερα σὴν ἀγκαλιά του.

— Πᾶμε, ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ἀνασπᾷτονε ἑαφρά. Μὰ νὰ ἐξ, ρης πᾶς σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγα, πῶ... Δὲν ἀγάπησα ἄλλη γυναί, κα σὰν καὶ σένα.

— Ἐτρέφα πρὸς τὴν πορτοῦλα καὶ σὲ δυὸ λεπτά βρέθηκα σὸν τραπ, εζάκι μου. Εὐτυχῶς ὅλη ἡ νεολαία ἐχόρευε καὶ ἐτσι δὲν εἶδαν οἱ φί, λες μου τὴν ταρχή μου. Οἱ γο, νεῖς μου ὅμως εἶχαν παρατηρή, σε τὴν ἀπουσία μου καὶ ὁ πατε, ρας με ρώτησε αὐστηρά:

— Πού ἦσουν;

— Ἐκὼτῃμα καὶ κοκκνίσα, σὰ νὰ εἶχα κάμει ἐγκλημα. Δὲν θέλη, σα ὅμως νὰ πᾶ ψέματα. Δὲν μπο, ρεσα ἴσως...
— Ἐκᾶνα μὴ ὁλτα, πῖσω, σὸν πλάτανο, με τὸν κύριο Πρα, νίδη, ἀποκρίθηκα.

— Ἰσως ἡ εὐκρινὴς μου ἀπόκρι, σις νὰ ἐδῶσε τῆς ὑποψίες τοῦ πα, τέρας. Ὡστόσο, μοῦ εἶπε, πὶδ μα, λακά τώρα.

— Ἐλείπετε ὅμως ἀρκετὴ ὥρα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φεύγῃς ἀ, πὸ τὴν συντροφιά.

— Ὁ Θέμος ἤλθε ἐκείνη τῇ σπ, ιμῇ πάλι κοντὰ μὰς. Ἡ μουσι, κῇ ἐπαίξε τὸν πὶδ τρελλὸ χορὸ. Ὁ Θέμος δὲν ἐνασπᾷτονηκε νὰ χορεύῃ... Ὅτε με μείνα, οὔτε με, καμμία ἄλλη Εὐτυχ

— Ήταν μηχανικός, μου άπο κρήνη.

— Άντεις έχωσι την τελευταται κία αλφω μενεύει.

— Όχι, άλλα εκεί έμεινε τρία χρονία πριν πεθαν.

Το φεγγαρι ήταν μεγάλο και κοκκινό. Για φανία κοιμωμένων με άλη τους τήν πυχία.

Ο γέρο Νικόλας είχε άφίσει τά κουτιά και κοιμωτών και άυ τός. Για φάτα έσθαι ένα ένα στην παραλία. Κοιμωτών ή πάλι τεία. Πώς υπαρούν να κοιμούνται οι άνδρωποι όταν έχη τόςες χαρές ή ζωή.

— Πώς υπαρούν να χα νουν τόςες όρες άπό τόν ύπνο; Αύτη τή όκεψή την έκανα άυια τά.

— Ό έμεός μου άποκρίθηκε στή ζωή, όπου ο ύπνος είναι τό μόνο μέσον που σώζει άπό τόν θάνατό.

— Ο ύπνος σε κνει τά ξε χνάς.

Αναστένανε βαρείσ καθώς τά έίπε αυτά. Έγώ έγελαινα άθελαι.

— Μιλές σαν ναχός υποφέρει πολύ στή ζωή σου, τού είπα. Κι έμεις φανταζόμαί πως δεν θα ή ταν και τόσο δύσκολή ή ζωή σου. Μοναχπαύδι, πλουσιόπαυδο.

— Ναι ναι, μ' έκοψε, σωστά, έγώ δεν υπέφερα πολύ, άλλα έλέ. πω τόςες δυστυχίες γύρω μου; Είπαμε άκόμη πολλά.

Μου φαίνεται πως έκόντευε να ξημερώσση όταν γύρησα αιά τό παρά θυρο τής Έφης, όπως έχαιμε συμ φωνήσει.

— Άν δεν ήταν μ' άφίμας ο θάρρακας, ποιος ξέρει τί θάβασε στο ιού της ή Έφη;

ΔΩΡΟ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

5 Ιουλίου.

Είμαι άκόμα χαλισμένη. Δεν ξέρω άν είμαι δυστυχισμένη.

— Όχι, δεν είμαι δυστυχισμένη. Τό μόνο πράγμα που θα έπαρούσε να με κάνη δυστυχισμένη, θα ή ταν ή ιδέα πως ο έμεός δεν μ' άγαπάει.

— Άλλά ο έμεός μ' άγαπάει, μ' άγαπάει άληθινα. Τίποτε λοιπόν δεν μπορεί να μ' άκνη δυστυχισμένη. Και έμεις χδές έκλαμα τόσο και δεν κοιμήθηκα τό θράδυ καθόλου, και σή μερα έκλαμα πολλές φορές κρυφά, άπό τό πρωί. Τώρα νιώθω πως είμαι πιο ψυχραιμη και κέδομαι να τά γράψω όλα άπό την άρ χή.

Πιο βείο άνευρο άπό αυτές τις ήμέρες, δεν μπορούσα να φαντασθώ. Η εύτυχία μου ήταν τσή, που δεν προσπαθούσα καν να κρυφώ άπό τά κορίτσια. Και αυτές τά παραδέχθηκαν πως δεν ήταν δυνατόν να παλέψουν άλλο για την άγάπη του έμεού. Μου είπαν φανερά πως καταλάσαν τό είδωλό μου και έγώ τους είπα πως αυτές άγαπούσαν άλλους, ένώ έγώ δεν είχα άγαπήσει ποτέ στή ζωή μου. Με χηλεύουν άλλά μ' άγα πούνε κιάλας, δεν μπορεί να πώ και με έσηθησαν πολλές φορές να κρυφτώ άπό τούς γονείς μου.

Είπα πολλά μέματα αυτόν τόν καιρό. Νομίζω πως όλος ο κόσμος θα ξέρη πως είπα ψέματα, άλλα δεν μπορούσα να γίνη και φλωιδώτικη. Όποια κοπέλα άγάησε ποτέ, θα με καταλάβη.

Και έσφανα, χδές τό πρωί έτέ λειώσαν όλα. Όχι, δεν έτέλειωσαν. Άλλάσαν μονάχα όλα και διεκόπησαν.

Ο έμεός με περίμενε όπως πάν τα παρακάτω, να ά πάμε μαζί; στο υπάτιο.

Από την πρώτη στιγμή κατάλα έα πως κάτι είχε συμβή πως είνε στενοχωρημένος.

— Τί τρέχει; ρώτησα. Μουδειξε ένα τηλεγράφημα. Δύο λόγια μόνο:

«Έλα, φίλε μου».

— Ω, έκανα έγώ, ή μητέρο σου;...

— Ναι, μου άποκρίθηκε θλιμ μένος.

— Τότε πρέπει να φύγης άμέ σως.

Κάτι έρραγιζε μέσα μου κο βας τού τό έλέγα αυτό, άλλα έ πρεπε να τό πώ.

— Ναι, πρέπει να φύγω έπανε κάδε μηχανήμα.

Τόν παρηγορήσα.

— Δεν θα είνε τίποτα. Θα έσ νάρθης σε λίγες ήμέρες. Έ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχια.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΙΡΑΣ

Δέν είνε λίγες οι αίσθημα τικές ιστορίες της ζωής, που έχου την αλήτιαν των ό ένα πείσμα των γονεών, σε μια κακή κρίσει των ή, ή σε μια έσφαλμένη άπόφασιν των.

— Ιαία είνε άπειρες οι περιπτώσεις που ά αμαρτίες των γονεών δημιουργούν τα όράμα τα των παιδιών.

Πρέπει οι γονείς να είνε πάρα πολύ προσεκτικοί για να μη καταστρέψουν την αίσθημα τική ζωή τού παιδιού των. Μπο ρει να τού κάμουν κακό, τό σο με την άσθητορητά των.

— Όχι άκόμη. Πείριμενε τού άπαντούσε ή Πέπη. Ο πατέρας περνά μια δύσκολη έποχή.

— Πράγματι, ο πατέρας της Πέ πης πού διατηρούσε μια μεγάλη έπιχειρησι, έρισκόταν στά πρόθυρα της χρεωκοπίας. Έρχοταν πάν τα στενοχωρημένος στο σπίτι και ήταν σαν να περίμενε μια άνε.

— Πανόρθη καταστροφή. Ένα έρά δυ έκόλασε την Πέπη και της εί πε:

— Η θέσις μας, παιδί μου, είνε πολύ δύσκολη.

— Δεν σώζεται με αυτό ή κα είνε πολύ δύσκολη. Μόνον ένας τρόπος υπάρχει να σωθούμε ο ο ποιος εξαρτάται άπό σένα. Να δε χθής, παιδί μου να παντρευθής τόν Σταυριανίδη.

— Η Πέπη έπώκωσε, Σεγκόταν άκίνητη, με θρόναινα τά μά τια.

— Ο Σταυριανίδης μ' έχει θανείσει πολλά λεφτά, συνέχισε έ πατέρας και άν δεν τόν παντρευθής, θα μου διαλύση την έπι χειρησι.

— Δεν μπορεί πατέρα, ψιθύ ρισε ή νέα. Δεν μπορεί να τόν παντρευθώ.

— Γιατί;

— Γιατί άγαπώ άλλον.

— Ο πατέρας χαμήλωσε τό κε φάλι.

— Δεν βέλω να σε πιέσω, της είπε, μά ή πείρα της ζωής με έ χει διδάξει, ότι τά αίσθηματά είνε μια άνοση της νεότητος. Ά σπες τις άνάπες, Πέπη, και παν τρέψου τόν Σταυριανίδη.

— Όχι, πατέρα. Δεν μπορώ.

— Ωραιο! Ένα μονάχα σου λέγω: Ότι από τά χέρια σου κρέ μεται ή σωτηρία τού σπιτιού σου και αυτό σε ουγκίνει λιγώτερο άπό τό άνόητο, νεανικό σου αϊ σήμα. Δεν πειράζει. Θρόνιωσε να περιφρουρήσης την άγάπη σου και άσπες όλους έμάς τούς δι κούς σου, να καταστραφούμε,...

Πήγαινε τώρα και άσπες με μό νον...

Ιδοίμε.

— Ωραιο! Σε άκούω.

— Λοιπόν ή Πέπη έπέρασε μια πολύ τρικυμιώδη ζωή. Τότε, πού τή έγγνώρισα, πρό πενταε τίας περίπου ήταν εύτυχισμένη.

— Άγαπούσε τόν Σοφοκλή, έναν παιδικό μου φίλο, πού τώρα είνε στή φυλακή. Πόσο άτυχο έστάθη αυτό τό ζευγάρι! Και πόσο τό κατέτρεξε ή κακία τού κόσμου!

— Εξέλεονταν κρυφά. Και έγώ ύποσώθησα τις συναντήσεις των.

— Πρέπει νάρθω να σε ζητή σω άπό τόν πατέρα σου, της έλε γε κάθε τόσο ο Σοφοκλής.

— Όχι άκόμη. Πείριμενε τού άπαντούσε ή Πέπη. Ο πατέρας περνά μια δύσκολη έποχή.

— Πράγματι, ο πατέρας της Πέ πης πού διατηρούσε μια μεγάλη έπιχειρησι, έρισκόταν στά πρόθυρα της χρεωκοπίας. Έρχοταν πάν τα στενοχωρημένος στο σπίτι και ήταν σαν να περίμενε μια άνε.

— Πανόρθη καταστροφή. Ένα έρά δυ έκόλασε την Πέπη και της εί πε:

— Η θέσις μας, παιδί μου, είνε πολύ δύσκολη.

— Δεν σώζεται με αυτό ή κα είνε πολύ δύσκολη. Μόνον ένας τρόπος υπάρχει να σωθούμε ο ο ποιος εξαρτάται άπό σένα. Να δε χθής, παιδί μου να παντρευθής τόν Σταυριανίδη.

— Η Πέπη έπώκωσε, Σεγκόταν άκίνητη, με θρόναινα τά μά τια.

— Ο Σταυριανίδης μ' έχει θανείσει πολλά λεφτά, συνέχισε έ πατέρας και άν δεν τόν παντρευθής, θα μου διαλύση την έπι χειρησι.

— Δεν μπορεί πατέρα, ψιθύ ρισε ή νέα. Δεν μπορεί να τόν παντρευθώ.

— Γιατί;

— Γιατί άγαπώ άλλον.

— Ο πατέρας χαμήλωσε τό κε φάλι.

— Δεν βέλω να σε πιέσω, της είπε, μά ή πείρα της ζωής με έ χει διδάξει, ότι τά αίσθηματά είνε μια άνοση της νεότητος. Ά σπες τις άνάπες, Πέπη, και παν τρέψου τόν Σταυριανίδη.

— Όχι, πατέρα. Δεν μπορώ.

— Ωραιο! Ένα μονάχα σου λέγω: Ότι από τά χέρια σου κρέ μεται ή σωτηρία τού σπιτιού σου και αυτό σε ουγκίνει λιγώτερο άπό τό άνόητο, νεανικό σου αϊ σήμα. Δεν πειράζει. Θρόνιωσε να περιφρουρήσης την άγάπη σου και άσπες όλους έμάς τούς δι κούς σου, να καταστραφούμε,...

Πήγαινε τώρα και άσπες με μό νον...

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Πέπη άγηκε με σφιγμένη καρδιά. Πόσο είχε λυπηθή πού νηρήθηκε! Μά δεν μπο ρούσε να δεχθ ή παντρευθ ή

ναν άλλον. Άγαπούσε τόν Σοφο κλή περισσότερο και άπό την ι δια της τή ζωή.

— Ο καύμενος ο πατέρας! έ σκέφθη. Πόσο υποφέρει! Πρέπει να προσπαθώ να τόν παρηγορή σω, να τού δώσω λίγο κουράγιο, να τόν άφήσω με μια έλπίδα.

— Εγύρισε για να ξαναπάη στο δωμάτιο, πού ήταν ο πατέρας της. Μπαίνοντας άσπες μια κραυγή τρόμου γιατί είδε τόν πατέρα της να κρατά ένα περιστρεφο και να τό σπρώχνε στο στήθος του.

— Έτρεξε εξαλλοι και τού έπια σε τό χέρι.

— Πατέρα! τού φώναξε. Τι κάνεις;

— Αφρά με, μουρμούρισε άυ τός και τήν άπώθησε με τό χέ ρι του.

— Ήταν κάτωχρος σαν πέβαινα νος. Οι δυνάμεις του τόν έγκα τέλειαν και σωριάσθηκε σε μια καρέκλα.

— Πατέρα, ξαναείπε ή Πέπη, για τό Θεό, τί πές να κάμης;

— Να γλυτώσω άπό αυτό τό μαρτύριο. Άχ, δεν ξέρεις έσύ τί με περιμένει!

— Όχι πατέρα. Δέ πρέπει τά τό σκέφτοσαι αυτό θα διορθωθών όλα, στο ύπόκοινο. Θα παντρευ θώ τόν Σταυριανίδη.

— Εσήκωσε τό κουρασμένο έλέμ μα του και τήν εκύτταξε.

— Ναι, πατέρα, ξαναείπε ή κόρη. Ημουν τρέλλη πριν πού άρ νήκαθα. Θα τόν παντρευθώ.

Και άπό τά μάτια της έτρε χαν πικρά δάκρυα.

— Η Πέπη επαντρεύθηκε τόν βα νειστή τού πατέρα της. Έτσι έ, σωθή ο γονός και κατεστράφη τό παιδί. Είδα την Πέπη λίγες έβδο μάδες μετά τόν γάμο της. Ή ταν μαραμμένη σαν τό φύλλο που δέγ τό έλέπει ο ήλιος. Γιατί κι' αυτήν δεν την έέλεπε πια ο ή λιος της άγάπης.

— Τι γίνεται ο Σοφοκλής; με ρώτησε. Τόν έέλειπε καμμία φο ρά;

— Έχω καιρό να τόν δω, της άπάντησα. Πάντως καλά είνε. Μαύρη καλωσύνη! Είχε κατάν τησει και αυτός ράκος άπό την λήθη του.

— Εέλεπα πού και πού την Πέ πη και προσπαθούσα να τή δώ σκεδάσω. Έκείνη με θεωρούσε σαν ένα καλό φίλο της και ήβει να με έλέπη όσο ήταν δυνατόν συχνότερα. Την παρηγορούσε ή φιλία μου.

— Μια μέρα μου είπε:

— Δεν μπορεί να ζήσω πια μαζί σου. Υποφέρω, πνίγομαι νιώθω να μου λείπει ο άέρας, τό φως.

— Προσπάθησα να τής δώσω κου ράγιο.

— Σκέψου τό παιδί σου, της είπα.

— Πρό δυ μηνών είχε γίνει μη τέρα. Αυτά τά λόγια μου τήν ά ν ακούφισαν κάπως. Έπηρε καποιο κουράγιο. Να κάμη όπομηνη. Άλ λα τής ήταν φαίνεται άδύνατο, γιατί την έπόμενη φορά πού τή είδα, ήταν πιο άπελπιμένη. Ποιος ξέρει πως την φερνόταν ο χυδαίος έκενος τοκογλύφος πώ είχε παντρευθ ή.

— Να τής τού Σοφοκλή, ότι θάλω να τόν ιδώ, μου είπε. Τόν παρακάλεσά παρά πολύ.

— Η φωνή της ήταν πνιγμένη στέ δάκρυ. Όμολογώ πως και τά δι κά μου μάτια έγιναν ύγρα άπό την συγκίνησι.

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

— Ανασανατηθήκαν οι άλλοτε τόσο τρέλλα έρωτευμένοι. Και οι καρδιές τούς ένωίω σαν τούς παλμούς, γλυκούς κτύ πους. Είδα τόν Σοφοκλή μετά την συνάντησι.

— Έ τά είπατε; τόν ρώ τήσα.

— Δεν είπαμε τίποτε, μου ά πήντησε.

Τόν έπίστεψα. Γιατί όταν μιλούν οι καρδιές σπασιουν τα σήμα τα. Ο έρως των ξαναέβρηκε τά παλιά του μυρμιμένα μονοπάτια. Οι έλπίδες των ξαναέβρισαν. Δεν έέρω τί σχέδια είχαν για τό μέλ λον. Έίσως να είχαν άραία σχέ δια, έίσως να μη έσχεδιαζαν και άπολύτως τίποτα. Πάντως βασή εύτυχισμένοι.

Μια μέρα με βρήκε ο Σοφοκλής κλη και μου είπε:

— Ξέρεις κάτι; Ο Σταυριανί δης, ο άντρας της Πέπης, μου πρό τεινε να με προσλάβη στην έπιχεί ρησι του.

— Σώπα!

— Ναι. Είχε με τόν βείο μου μια συζητήσι για μένα και τού άνέθεσε να μου πη ότι θέλει να με προσλάβη ταμία του. Πώς σου φαίνεται αυτό;

— Μήπως κατάλαβε ότι έλέ πεις κρυφά την Πέπη;

— Και θα μου πρότεινε να με προσλάβη ύποάλληλό του;

— Έχεις δίκιο. Αυτό δεν θα τό έκανε, άν είχε μυριάσει τί ποτε.

— Λοιπόν τί λές; Να δεχθώ;

— Κατά τή γνώμη μου να δε χθής. Έτσι θα έχης μια πρόσθε τη εύκαιρία να έλξεις την Πέπη.

— Ο Σοφοκλής λοιπόν έγινε τα μίας τού Σταυριανίδη. Και έβλε πε συχνά την Πέπη. Παραδομένοι και οι δυο στο άνειρο της άγά πης τούς δεν κατάλασαν τί τούς έτοιμάσε ο άλέθριος σύζυγος.

— Μια μέρα, την γλυκεία άρα τού σούρουπου, σε μια έρμηκη γω νία, κρυμμένοι κάτω άπό την πρ ά σινη προστασία των φυλλομάτων, έμέλιζαν μεθυσμένοι λόγια, λα τρείας, όταν ξαφνικά παρουσιά σθη ο σύζυγος με δυ άστυνομι κούς.

— Αυτός είνε! άκούσθηκε ή σκληρή φωνή του.

Οι άστυνομικοί έπληρώσαν τό ζευγάρι.

— Αυτός, ξαναείπε ο σύζυγος δείχνοντας τόν Σοφοκλή, είνε κα ταχραστή. Έκλεψε λεφτά άπό τό ταμείο μου και έτοιμαζόταν φάι νεται να φύγη με την έρωμένη του. Πιάστε τον.

— Ελάτε μαζί μας κύριε, εί πε ο άστυνομικός στον Σοφοκλή. Έπειτα έστράφη στην Πέπη και τή είπε:

— Έσείς, κυρία μου, μπορεί τε να πηγαίνετε...

Η ΚΑΚΙΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Η τοκογλύφος σύζυγος είχε πο λυ καλά κανονίσει τή δου λεία του. Είχε μυριάσει τις σχέσεις της γυναίκας τού με τόν Σοφοκλή και έτοιμάσε και για τούς δυο μια σκληρή εκδίκησι.

Την γυναίκα του την έπιασε ο πώς σου είπα, έπ' αυτόφωρο με τόν φίλο της και την έδιώκε άπό τό σπίτι, μακριά άπό τό παιδί της. Τόν Σοφοκλή τόν έμπελεσε με την συνενοχη και την ψευδομαρτυ ρία μερικων ύποαλλήλων του και τόν έέλεως καταχραστή και ένώ ήταν έντελως άδώς, κατάρθασε και τόν έέλεω φυλακή για 2 χρό νια.

Σ' αυτό τό διάστημα ή Πέπη, έρμη και άπελπιμένη, πνίγοι σε τραγικά ήμερονηχία. Είχε γά σει τό παιδί της, τόν άπορτημένο κουράγιο. Να κάμη όπομηνη. Άλ λα τής ήταν φαίνεται άδύνατο, γιατί την έπόμενη φορά πού τή είδα, ήταν πιο άπελπιμένη. Ποιος ξέρει πως την φερνόταν ο χυδαίος έκενος τοκογλύφος πώ είχε παντρευθ ή.

— Να τής τού Σοφοκλή, ότι θάλω να τόν ιδώ, μου είπε. Τόν παρακάλεσά παρά πολύ.

— Η φωνή της ήταν πνιγμένη στέ δάκρυ. Όμολογώ πως και τά δι κά μου μάτια έγιναν ύγρα άπό την συγκίνησι.

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

— Ανασανατηθήκαν οι άλλοτε τόσο τρέλλα έρωτευμένοι. Και οι καρδιές τούς ένωίω σαν τούς παλμούς, γλυκούς κτύ πους. Είδα τόν Σοφοκλή μετά την συνάντησι.

— Έ τά είπατε; τόν ρώ τήσα.

— Δεν είπαμε τίποτε, μου ά πήντησε.

Τόν έπίστεψα. Γιατί όταν μιλούν οι καρδιές σπασιουν τα σήμα τα. Ο έρως των ξαναέβρηκε τά παλιά του μυρμιμένα μονοπάτια. Οι έλπίδες των ξαναέβρισαν. Δεν έέρω τί σχέδια είχαν για τό μέλ λον. Έίσως να είχαν άραία σχέ δια, έίσως να μη έσχεδιαζαν και άπολύτως τίποτα. Πάντως βασή εύτυχισμένοι.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πάντα φταίει Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΚΑΙΤΗ: Λοιπόν, τάματες τά νέα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί νέα;

ΚΑΙΤΗ: Ο Τέλης και ή Νό ρα χωρίσαν.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπα; Πότε;

ΚΑΙΤΗ: Προχτές, έπειτα ά πό μια μεγάλη σκηνή. Και άυ τή τή φορά έχωρσαν όοιστικά πιά. Μια για πάντα. Πώς σου φαίνεται;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πώς να μου φα νή; Για να χωρίση ο Τέλης θα πη πως κάποιος δίκης είχε.

ΚΑΙΤΗ: Ποιος είχε δίκης;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μά ο Τέλης φυ σικά;

ΚΑΙΤΗ: Πώς τό ξέρεις; Σου είπε τίποτα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι. Ούτε τόν

έχνη:

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ένα όποιοδήπο τε δίκης. Μπορεί ή φίλη του να είνε νευρική και να τού ψήνη τό ψάρι στα χείλη. Μπορεί να είνε παθολογική ζηλιάρα και να τού δημιουργή άνυπόφο ρες σκηνές. Μπορεί να είνε πεισματάρα και στο πείσμα της έπάνω, να τού σκαώνην τίποτα ιστορίες πού θίγουν τόν έγωισμό του και τή νοημο σύνη του. Μπορεί να είνε κα κομίστη και να τού λήη κου βέντες πού τόν πειράζουν, ή να τόν έκνευρίζουν. Μπορεί να τόν τυραννά, κάνοντας συχ χές άπουσίες ή άργοποιίες στο ραντεβού της. Μπορεί για να τόν πεισμώνη, να κάνη ά κριβώς εκείνο πού αυτός της έχει άπαγορεύσει. Μπορεί άκό μα να τού σκαώνην και περα στικές άπιστίες. Έπί τέλους κάτι άπ' όλα αυτά ή και κάτι, άκόμα χειρότερο, θα κάνη και θα φέρη τόν άντρα στή δύσаре στη θέσι να πάρη την άπόφα σι...

ΚΑΙΤΗ: Από μένα έχεις κα νένα παραπάνο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Για την ώρα όχι κανένα σοβαρό. Γι' αυτό, άλλ λως τε και σ' έχω φίλενάδα μου.

της. Θα μας άναγκάση να τής δώσουμε τά παπούτσια στο χέ

ΚΑΙΤΗ: Άν όμως σου δώσω καμιά άπό τίς άφορμές πού είχες την ύπομνη να υού άνα φέρης...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τότε, βέβαια, θα χωρίσαμε.

ΚΑΙΤΗ: Και θα φταίω, βέ βαια, έγώ.

της αυτό; Πριν άπό λίγο δεν μούπες ότι αυτές οι λέξεις άπο τελούν μια πετυχημένη έκφορασι με μεταφορική έννοια, πού τή λένε όταν χωρίζετε άπό μια γυναίκα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έστω. Τί σημα σία μπορεί να έχη αυτό σε μάς;

ΚΑΙΤΗ (με σύσπρότητα): Έχει και παροέχει, κύριε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί θέλεις να πής;

ΚΑΙΤΗ (με εϊρωνικό χαμόγε λο): Ότι άντι να μου δώσης έσύ τά παπούτσια στο χέρι, προφταίνα και σου τά δίνω έ γώ πρώτη! Λοιπόν, ώρα σου καλή!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καίτη! Μιλές σοβαρά;

ΚΑΙΤΗ: Σοβαράτατα. άγα πητέ μου φίλε! Κράτησε, λοι πόν, την ιδέα πούχεις για τή γυναίκα, πύστευε όσο θέλεις ότι σ' ένα χωρισμό φταίει πάν τα αυτή και, όσο για τό χωρι σμό τό δικό μας, μάζε να βρης ποιος φταίει. Έτσι θα πλου τίσης τή φιλοσοφία σου!...

Μια συμβουλή έχω μόνο να σου δώσω: Μην ξαναπής άλλη φο ρά αυτές τις άνόητες ιδέες σε καμμία μέλλουσα φίλενάδα σου για να μήν την ξαναπαθής!

ΓΙΩΡΓΟΣ (συγχυσμένος): ΚΑΙΤΗ: Σοβαράτατα. άγα πητέ μου φίλε! Κράτησε, λοι πόν, την ιδέα πούχεις για τή γυναίκα, πύστευε όσο θέλεις ότι σ' ένα χωρισμό φταίει πάν τα αυτή και, όσο για τό χωρι σμό τό δικό μας, μάζε να βρης ποιος φταίει. Έτσι θα πλου τίσης τή φιλοσοφία σου!...

Μια συμβουλή έχω μόνο να σου δώσω: Μην ξαναπής άλλη φο ρά αυτές τις άνόητες ιδέες σε καμμία μέλλουσα φίλενάδα σου για να μήν την ξαναπαθής!

ΓΙΩΡΓΟΣ (συγχυσμένος): ΚΑΙΤΗ: Σοβαράτατα. άγα πητέ μου φίλε! Κράτησε, λοι πόν, την ιδέα πούχεις για τή γυναίκα, πύστευε όσο θέλεις ότι σ' ένα χωρισμό φταίει πάν τα αυτή και, όσο για τό χωρι σμό τό δικό μας, μάζε να βρης ποιος φταίει. Έτσι θα πλου τίσης τή φιλοσοφία σου!...

Μια συμβουλή έχω μόνο να σου δώσω: Μην ξαναπής άλλη φο ρά αυτές τις άνόητες ιδέες σε καμμία μέλλουσα φίλενάδα σου για να μήν την ξαναπαθής!

ΓΙΩΡΓΟΣ (συγχυσμένος): ΚΑΙΤΗ: Σοβαράτατα. άγα πητέ μου φίλε! Κράτησε, λοι πόν, την ιδέα πούχεις για τή γυναίκα, πύστευε όσο θέλεις ότι σ' ένα χωρισμό φταίει πάν τα αυτή και, όσο για τό χωρι σμό τό δικό μας, μάζε να βρης ποιος φταίει. Έτσι θα πλου τίσης τή φιλοσοφία σου!...

Μια συμβουλή έχω μόνο να σου δώσω: Μην ξαναπής άλλη φο ρά αυτές τις άνόητες ιδέες σε καμμία μέλλουσα

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ
Κάριν Μορ
MANNEZMAN

Τό δνομα Μάννεσμαν είνε γνωστόν εις όλό κληρο τόν κόσμον. Οι αδελφοί Μάννεσμαν έφευρον κατά τό 1890 τούς δμωήτους σωλήνας· μεταλλικούς σωλήνας άνευ συγκολλησεως, κα τεσκοσσομένους εν ψυχρώ ή υπό θερμωκρασίαν· δι' ύψηλάς πιέσεις και μεγάλας αποδόσεις, οι όποιοι επί τού τεχνικού πεδίου προσέφεραν μεγάλας υπηρεσίας εις τόν κόσμον. 'Η οικογένεια Μάννεσμαν ήτο οικογένεια μηχανικών. 'Ο πατήρ τών έφευρετών διετήρει εν Ρόμας επί εργοστασίων κυλινδρώσεως, οι έξ υιοί του έγιναν μηχανικοί—δέν είνε λοιπόν περίεργον τό ότι μία ανεμία τών έφευρετών εκείνων, άρμόσπεριότης τού γυμνασίου, στήληθεν εις τή Πολυτεχνειον δια νά σπουδάσῃ τήν μηχανικήν ή τήν έπιστήμην κατασκευής αεροπλάνων. Αι Ικανότητες κληρονομούνται συνηθώς. 'Εδώ απέδειχθη τούτο δια μίαν ακόμη φοράν. Ταύτα συνέβαινον κατά τό έτος 1927. 'Εν τώ μεταξύ έγινε 33 έτών και κατέλασε ύπευθον θέσιν, ανάλογο προς τας ειδικάς αυτής γνώσεις επί τού πεδίου τών αεροπορικών κατασκευών. Βεβαίως δέν κατέχει ύψηλή και περίοπτον θέσι. Παρά ταύτα όμως, ή άνευ θορυβού συντελουμένη εργασία της είνε σημαντική. 'Ακούσας τό έλεύθερο έπαγγελμα τού μηχανικού εργάζεται ως έπιστημονική συνεργός εις ένος συναδέλφου, ό όποιος ασχολείται με θεωρητικές έρεύνας και υπολογισμούς για τήν κατασκευή κινήτρων αεροπλάνων. 'Επειδή είνε μητέρα δυό μικρών κοριτσιών προτιμά αυτό, από τού να εργάζεται ως μηχανικός δολέκληρο τήν ήμέρα μέσα σε ένα εργοστάσιον. 'Ετσι εργαζομένη τό σπύτι, μπορεί να κάθεται επί γραφείου της και να είνε συγχρόνως τρυφερή μητέρα για τά παιδιά της. 'Ο σύζυγος της, ό μηχανικός αεροπλάνων και δοκιμαστής αεροπόρος Νόρμπερτ Μορ, κατέπεσε πρό τεσσάρων έτών κατά τή διάρκεια μιάς δοκιμαστικής πτήσεως και έτσι έμεινε ζούσα με τά παιδιά της. Με τήν χαρακτηριστική αυτήν γενναιοδωρία και τήν άνάσπην προς τήν εργασία της, ή όποιος συγχρόνως ήταν και εργασία τού συζύγου της, εύδως έμμέσως κατέστη εις τήν μακράν σειράν τών έργων ζομένων γυναικών. 'Η σταδιοδρομία της της είχε πολλάκις δώσει τήν εύκαιρία να επιδείξη ύψιστην κινήτρι ένδοσφαιρική δράση. 'Όταν άρχισε να σπουδάσῃ, οι συμφοιτηταί και οι καθηγηταί της θεώρουσαν ως πράγμα ασύνηθες μιά μηχανική γυναίκα — και μάλιστα μηχανική ασχολουμένη με τήν κατασκευή αεροπλάνων. Τί μπορούσε νά έλπίσῃ από τόν κλάδο αυτόν; Κανείς δέν έπίστευε τό τε εις τήν άνάστασιν της γερμανικής αεροπορίας.

Γνωρίστε, Γνωρίστε...

- ★ Τό μεγαλύτερο ποταμίσιο νησί έρίσκει επί ένος ποταμού στή Βραζιλία — 'Η έμφάνειά του υπερβαίνει σε μήκος τά 300 χιλιόμετρα.
- ★ Οι Κινέζοι εορδοούν κάθε χρόνο 3 διακοσμομυρία γαλλικά φράγκα για τά διάφορα αφιερώματα των επάνω στους τά φους τών προγόνων των.
- ★ Για νά καθήσυχση μιά τρικυμιωμένη θάλασσα γύρω από ένα πλοίο, επί δυό ώρες, άρκεί νά ριφθούν στήν έπιφάνειά της τετρακόσιες λίτρες λαδιού.
- ★ Από τίς διάφορες διδλιθώσεις τών 'Ηνωμένων Πολιτειών εξέρχονται κατά μέσον όρο χίλιοι τόμοι τό λεπτό και δακνίζονται αύτοί για ώρισμένο χρονικό διάστημα.
- ★ Κατ' έτος συμβαίνουν στόν κόσμο 93 πλημμύρες, 85 κυκλώνες 32 σεισμοί, 23 πυρκαϊές, 10 έρησιές και 7 έκρήξεις ή φαιαινίαι.
- ★ 'Η 'Ημερολόγιο γάμου τού κόσμου είνε τού 'Ουάσινγκτον στήν Αμερική.
- ★ Τό μήκος της φθάνει τά 15 χιλιόμετρα.
- ★ Ένας άνθρωπος καθίζοντας νυχθή μερών δέν άντιπύει 4 χιλιόμετρα τήν ώρα, θα χρειάζεσταν 415 μέρες για νά κινή τον γύρο τού κόσμου.
- ★ 'Η πόλις Ουάσινγκτον της Σιδηρίας είνε τό μέρος τού κόσμου πού κάνει τό μεγαλύτερο ψήφος.
- ★ 'Η θερμωκρασία φθάνει 75 βαθμούς

ρίας 'Αλλά ή νεαρή θεολόγος, παρ' όλας τας αντίρροπτήσεις άρχισε εγκαίρως τις σπουδές της. 'Όταν έδωσε τις απολυτήριες εξετάσεις της και έγινε διπλωματούχος μηχανικός άρχισε τό έτος 1933 δεικνύοντι ότι μετά τήν άνάληψη της έξουσίας υπό τού 'Εθνικοσοσιαλισμού, άνέλασε και πάλι τό ενδιαφέρον δια τά αεροπλάνα και τήν αεροπορία, έρχικε αυτή ά μέσως θέσι σε μία έταιρία κατασκευής αεροπλάνων στήν όποία ήτοχόλειτο με στατικούς και αεροδυναμικούς υπολογισμούς, λίγο δε άργότερα έκτελούσε τούς αιώρους υπολογισμούς και τις ίδιες κατασκευές στό Κρατικό Τμήμα τού Γερμανικού 'Ινστιτούτου Δοκιμών για τήν 'Αεροπορία. Μετά τήν γέννηση της μεγαλύτερης της θυγατέρας, παρητήθηκε από τή θέσι της και εργαζόταν, στό σπύτι της επί ένος θέματος τό όποιο της είχε άναδρασει τό Πολυτεχνείο τού Σαρλόττενμπαργκ, 'Υπολογισμοί μιάς αεροδυναμικής σπράγγης. Μετά τόν τραγικό θάνατο τού συζύγου της — προηγουμένως έχρησε επί τριχρονικό διάστημα ως σύζυγος και ως μητέρα — εργάσθηκε μερικά έτη ως μηχανικός εις ένα μεγάλο εργοστάσιο μέχρως ότου παρ' άρτι τών παιδιών της κατέστη στή σημερή εργασία της.

Κατά τη διάρκεια τών σπουδών της έχρησιμοποίησε τας διακοπές για νά άποκτήσῃ πολλές τεχνικές γνώσεις. 'Εργάσθηκε πρακτικώς στίς πλέον διάφορους έπιχειρήσεις, στό χυτήριο, τό εργοστάσιο έυλίων προτύπων, τό κλειθροποιείο ένος μεγάλου εργοστασίου στό εργοστάσιο κινήτρων αεροπλάνων, στό άεροδρομίο τού Τεμπέλχοφ όπου κάποτε διήλθε τάς πολυτεχνικές διακοπές της προετοιμάζουσα προς έκκλήσιν τά αεροπλάνα σπυκοινών νίας. Κατά τά λοιπά ήτοχόλησε φυσικά ήδη από τού 1929 με τήν άνεμοπορία — πώς ήτο δυνατό νά συμψη άλλως με ένα άνθρωπον, πού έη μόνο για τήν άνάπτυξη της γερμανικής αεροπορίας, πού ένδοιφερείται μόνο για αεροπλάνα και κάθε τί σχετικό. 'Επάνω στίς ρομαντικές όχθες τού ποταμού Ροδανού, όπου εοιοσκειται τό κλήνιον της γερμανικής αεροπορίας, κατασκευάσε άνεμοπλάνο και έπέταξε με αυτό. Είνε δοκιμασμένη άνεμοπλάνος. 'Ανοίχῃ τήν άνεμοπορία μετά πάθους και λέγει ότι λέγουσιν όλοι όλοι πετούν: ή άνεμοπορία είνε κάτι πολύ ώραιότερο είνε πολύ ώραιότερα ά, πόλυσιν παρ' ή πτήσης δι' αεροπλάνον. Στό Βερολίνο είνε μέλος της 'Ακαδηματικής 'Αεροπορικής 'Ομάδος, πού διδάσκει τήν άνεμοπορίαν εις τούς νέους.

'Εν τούτοις δέν έχει παύσει να είνε γυναίκα. Φθάνει νά τήν άκούση κανείς νά μιλά για τίς δύο κόρες της, φθάνει νά ιδή μόνον τό άστρο με τίς μαριονέτες πού τούς έφιλοτέχνησε τά χριστούγεννα: αύτές τίς κοκκίες με τα ραβδάτα πανταλόνια και σακκάκια, πού κατασκευάσε μόνη της με τά έκφραστικά χέρια της πού εργάζονται κάπως άνδρικά ή ν' άκούση πώς διηγείται εις τά παιδιά της παρμυθία δικής της έμνύσεως. Τότε θα μάθῃ κανείς, ότι παντασία και καλλιτεχνικήν άσπην μα είνε δυό πράγματα, πού ένας καλός μηχανικός πρέπει νά κατέχει μαζί.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΤΙΛΛ - ΜΠΟΡΚΑΡΤ

Επτό τό μηδέν

- ★ 'Όταν σπιναντίναται δυό κάτοικοι τού Θιβέτ χαιρετινόντι ενάξοντες τήν γλώσσα τους έξω από τό στόμα.
- ★ Για νά ζήση ένας άνθρωπος έχει ά ανάγκη κατά μέσον όρον, δυό χιλιωγράμμων νερού ήμερησίως, περισσεύον δηλαδή ά πό μίσηση άκά.
- ★ Μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας ή 'Αμερικανική Δημοκρατία της Κίλης παράγει ένα κίλο και τριακόσια πενήντα γραμμάρια Ιωδίου.
- ★ Στή Μαλαισία ένα δένδρο τό 'Ντού, ριο Τζιμπεβίκος παράγει έ'να εύχυστότατο δυσώδη καρπό πού τρώγεται με δουλωμένη μητή.
- ★ Σε μιά περιοχή τού 'Ινδοστάν οι Ιθαγενείς όταν συναντινται, σ'ό δρόμο χαιρετίζονται άρπάζοντας ό ένας τήν γυνειάδα τού άλλου.
- ★ Στους ποταμούς της 'Ινδονησίας έη ένα μικρό ψάρι πού έκτεοεύει σπαγόνες νερού σ'τα έντομα πού περδιν κοινά του και τά ρίχνει στό ποτάμι.
- ★ Σε μιά φυλή της Νέας Γουινέας οι σύζυγοι άγοράζουν τίς γυναίκες στήν τιμή τών 10 φράγκων κατά μέσον όρον.
- ★ Για κάθε κίλο ροδάκιου χρειάζονται όκτώ τόννοι λουλουδιών.
- ★ 'Ενα από τά λουλούδια με τό δυνατότερο άρωμα είνε ό άμερικανικός κάκτος.
- ★ 'Η μυρωδιά και ένος μόνου μπουμπουκίου του γίνεται αίσθησι σ' άπόστεισι μι σοσ μιλίου.
- ★ Μέσα σ'ους άκεσούς και τίς θαλάσσεσ της γής υπάρχουν τόσο άλάτι, όσα θα φθάνει για νά σπυματισθῃ ένας κοσμοσπίς ός άγκος 4,800,000 κυβικών μιλίων.

29 - ΠΡΟΟΔΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Τήν εξέγηση τών άκατανοήτων για μές λόγων τού νεαρού θαλαμηπόλου περί σωλήνων «γαλακτεούσας», «Σταθμού Διανομής Γαλακτούχων Προϊόντων», και λοιπών μυστιριωδών φράσεων, τήν είχαμε τήν έπομένη τό πρωί από τόν καλό μας φίλο κ Πάλ ντ' Έπραι, πού ήλθε για νά πάρη όπως συνήθως τό πρόγευμα μαζί μας.

Πρό έτους περίπου, μιά ειπε ό καλός μας φίλος, ένας Βραζιλιανός χημικός άνεκάλυψε μία μεθοδό χρησιμοποίησας τών βραχέων ραδιοηλεκτρικών κυμάτων, για νά διατηρηται τό γάλα φρέσκο, όταν νά είχε άρμεχθή εκείνη τήν στιγμή επί ένα μήνα και περισσοτέρω. 'Η μεθοδός αύτή συνίσταται στήν διοχέτευσι μίας δέσμης Ιονιζών βραχέων κυμάτων, επάνω τό προς διατήρησι γάλα. Τά βραχέα κύματα καταστρέφουν όλους εκείνους τούς μικροργανισμούς πού συντελούν σ'ό νά «κόβῃ» τό γάλα. Κατόπιν της άνακαλύψεως της μεθόδου αύτής, για νά νην πηγαίνον χαμένες μεγάλες ποσότητες γαλακτος, πού υπερσκόουσε για τίς γαλακτοκομικές και τυροκομικές άνάγκες τού πληθυσμού τού 'Ασκού, συνειστήθη μιά έταιρία τρόπων τινά — ό «Σταθμός Διανομής Γαλακτούχων Προϊόντων» — ή όποία άφού συγκεντρώσει όλη τήν παραγωγή ποσότητα γαλακτος τήν διαμείρει με ειδικούς σωλήνας — όπως στήν Εύρωπή διαμείρεται τό νερό ή τό φωταέριο — σ' όλους τούς κατοίκους τού νησιού. 'Επειδή δε στό νησί τού 'Ασκού τό γάλα δέν καταναίσκεται μόνο ως πρωινό ρόφημα, αλλά και ως τροφή, άνάγκητο με διαμνηστικές ούσεις ή ως ήδυστο άνάγκητο με χυμούς φρούτων, καθε σωλήν πού ξεκινά από τόν «Σταθμό Διανομής» για τίς κατοικίες, περιέχει τρεις λεπτότερους, μέσα από τούς όποιους και διοχετεύονται τά τρία διάφορα είδη. 'Ετσι κάθε κάτοικος πού έχει σ'ό διαμερίσμα του τρία είδικα ρομπινέτα, μπορεί νά έχη όποιαδήποτε στιγμή θέλη θερμό, χλιαρό ή παγωμένο — αυτό πάλι έπιτυγχάνε τήν με ειδικόν μηχανισμό — τό γάλα της άρεσκείας του.

'Ακούοντας με τήν Φιλίτσα όλα αυτά τά καταπληκτικά έκφρασμα για μιά φορά άκούη τόν θαυμασμό μας, για τό έφευρετικό δοκίμιο τών παραδόξων κατοίκων τού 'Ασκού.

— Και άκόμη δέν είνε τίποτε αύτά, ά πνήγησε ό κ ντ' Έπραι με προσποτική μετροφοροσίην. Μας μένουν πολλά άκόμη για νά φθάσωμε στό σημείο πολιτισμού πού άποβλέπομε...

Και καθώς έμεις τόν εκυττάζομε με όθος έρωτισματικό έπρόσθεσε με τόνο ά πολύτου θεδαριστικό:

— Και θα φθάσωμε γιατί τό σύνθημά μας δώ είνε «Προοδεύειν και πάντα προς βούειν»...

Δυστυχώς όμως παρά τήν διαβεβαίωσι τού αξιολόγου κ Πάλ ντ' Έπραι, ήταν γραπτό ή άνθρώπινη έπιστήμη νά μήν προχωρήσῃ πιά πολύ, έτσι και σ'όν κατ'έξοχην αυτόν τόπο, όπως έπίσης ήταν γραπτό νά παραστώ μαζί με τήν νεαρά κόρη τού προϊσταμένου μου, μάρτυς στή φοβερότερη καταστροφή από όσες έγιναν κατά τούς Ιστορικούς χρόνους, εξ αίτίας της λεγομένης π ρ ο ο δ ο υ...

— Ένα πρωινό, καθώς ήμουν άκουμπισμένος σ'τό παράθυρο και άπελάμβαναντον όρο σερό άέρα τού 'Ωκεανού, πού έρχόταν μρωμένος καθώς περνούσε από τούς ά γρούς, άπόρησα θέλοντας τό περιήγησθαι σ'τό νησιού — τό ήφαίστειο πού ή τόλην τών ανθρώπων, αύτόν κατόρθωσε να μεταβάλλῃ σε τεράστιον όμολογηθέντα για νά εξυπηρετή τίς κάθε είδους άνάγκες των — στεφανωμένο από μεγάλους κύκλους καπνού.

—Αυτό παρακολούθειτε και σεις; άκουσα εσφινικά πίσω μου τήν φωνή της Φιλίτσας.

— 'Αλήθεια, άπήντησα, τί νά συμβαίνει τάχα;

— Έκείνη τή στιγμή κανείς από τούς δυό μας δέν μπορούσε νά μνησθῃ αύτά πού ετρόκειτο νά παρακολουθώσαμε...

ΘΑΝ ΓΙΑΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ
μέ τήν κόκκινη
ΣΦΟΡΑΓΙΑ

Κοινωνικό διήγημα

Τό δράμα εξέσπασε έξαφνα, χωρίς νά μπορούσῃ ή 'Ελεν νά τό προβλέψῃ.

—Από δυό χρόνια τώρα, ή νέα γυναίκα ζούσε ήσυχά με τόν σύζυγό της.

Μιά μέρα, της άρχισε τού καλοκαίρι, ήταν έαπλωμένη σ'τό ντιεάνι τού σαλονιού, έμπρός σ'τό άνοιχτό παράθυρο. 'Επλησίασε ή ώρα τού φαγητού, έπειτα από τό όπνιο ή 'Ελεν θά έθωνε έξω.

—Έξωσαν έμπήκε ό σύζυγός της. 'Ερχόταν ίσως από τό γραφείο του, όπου είχε μείνει κάποιος σμένος όλο τό άπόγευμα. 'Αφού έξήματίσε επί λίγα λεπτά μέσα στό δωμάτιο, χωρίς νά προσφέρῃ λέξι έσπατάσῃε για νά κυττάξῃ ένα άγαλματάκι πού έρισκόταν επάνω στόν μπουρφέ έπλησίασε σ'τό παραθύρο και έρριξε έξω ένα έλέμμα.

—'Η 'Ελεν δέν τόν είχε δῃ ποτέ άλλοτε τόσο συλλογιμένο και σκυθρωπό. Αισθάνθηκε τήν άνάγκη νά τού μιλήσῃ.

—Τί έχεις; τόν έρώτησε.

—'Ο Πιέρ δέν άπήντησε. 'Εμεινε άκίνητος έμπρός σ'τό παράθυρο σάν νά μήν είχε άκούσει. Κατόπιν, χωρίς νά γυρίσῃ καθόλου τό κεφάλι του, ειπε με φωνή σταθερή και καθαρή:

— Σήμερα, στίς 3, σοο έφεραν ένα γράμμα. 'Ηταν από τόν 'Ανρύ. Τό έδιάβασες ένῷ γώ ή μουν σ'τό γραφείο μου και έπειτα τό έκρυψες. Θέλω τώρα νά μάθω τί έλεγες τό γράμμα αύτό. 'Η μάλλον, θέλω νά σοο τό δώσω.

— Δέν σοο έφεραν κανένα γράμμα, άναγνήτῃ μου, ειπε ή 'Ελεν μένοντας ήρεμη, έαπλωμένη σ'τό ντιεάνι σάν νά ήσαν φυσικώτατα τά παγωμένα λόγια τού συζύγου της πού τήν καταγορούσαν.

Μέσα σε δυό χρονιά, ήταν ή πρώτη σκηνή ζήλιας πού της έκανε ό Πιέρ. Καί ή φωνή της έδειχνε ότι τήν εύχαριστούσε νά θασοιζέται ό άνδρας της από τό συναίσθημα αύτό.

— 'Ακούσε με 'Ελεν, έ πρόσφερε ό Πιέρ γυρνώντας προς τό μέρος της και μιλώντας της με μίαν ήρεμία πού φανόταν καθαρά, ότι ήταν θεδαρισμένη. Τά έρω όλα, με τέτοιες άκριβείς έποπόμενους, ώστε δέν υπάρχει λόγος νά φευδεται. Σήμερα, στίς 3, όταν ήμουν σ'τό γραφείο μου έχρησθησῃ τήν πρῃτα ένα παιδί, πού έφερνε ένα γράμμα. Τού άνοιξε έσο και έπήρες τόν φακέλλο. Ένας φακέλλο άσπρο, κοινό, άλλά με τήν χαρακτηριστική κόκκινη σπράγγιδα τού 'Ανρύ σ'τό πίσω μέρος του. Περιετό νά άρνήσῃς, διότι τά είδα όλα αυτά, χωρίς νά με άντιληφθῃς. Έμπήκες έπειτα έδω στό σαλόνι και εκλειδωθῃς γες για νά διαβάσῃς προσφάτως τό γράμμα...

— Έσώπασε για λίγες στιγμές, κατάνοντας τήν σύζυγό του σ'τό ματιά δίχως θυμό. Κατόπιν έ πρόσθεσε:

— Σοο έπαναλαμβάνω ότι είνε μάστις νά λές ψέματα και σε παρακαλώ και πάλι νά σοο δώσης τό γράμμα αύτό.

— Δέν πρέπει νά σοο μιλάξῃ έτσι. Πιέρ! ειπε ή 'Ελεν ταρπυμένη από τόν ψυχρό τόνο του σ'ό σχεδόν προσδεδωμένη.

— Έσπασθη άφ'αυ τόν έπλησίασε και έβήλανε:

— Καί αν άκούη ήπρω πράγιατι ένα γράμμα, δέν είμαι όπο χρεωμένη νά σοο δώσω νά τό διαβάσῃς.

— 'Α, ώστε τό ήπρες λοιπόν; — Ναι, άπήντησε ήσυχά και άφοδα ή νέα γυναίκα.

— 'Ηταν από τόν 'Ανρύ; ειπε μενε ό Πιέρ.

— Ναι, ήταν από τόν 'Ανρύ!

—'Η 'Ελεν έπρόσπαθῃε νά δώσῃ σ'τόν σύζυγό της νά άντιληφθῃ με τή δουλή γλώσσα τών ματιών, ότι δέν έπρεπε νά τήν μεταχειρίζεται έτσι, ότι άφείλε νά της έχη έμπιστοσύνη. Έκατάλαβε όμως, ότι ήταν άδύνατον, ότι ό Πιέρ δέν τήν έπίστευε.

—Έξαναγύρισε τότε σ'τό ντιεάνι και ειπε, σάν έπειτα από μανκρά σκίψη:

— Είνε ίσως καλύτερο νά τό μάθῃς... Καίτοι δέν ήθελα νά σοο τό φανερώσω, διότι μ' έρω τήσες σάν νά ήμουν ένοχος. Χωρίς καμμία έμπιστοσύνη...

—Ανρύ πού έκανε πάροτες κόρτες, από τότε πού σοο τόν έστύπησε, 'Ημουν όμως τόσο θεάσιος ότι δέν θά έταλμύσας νά σ' άπατήσῃ, ότι δέν θά σοο έλεγες ποτέ τίποτε συγκεκριμένο για νά μήν προσβάλῃς, σένα, ότι θα έκρατούσες πάντοτε για τόν έαυτό σου τό αίσθημά σου, ώστε δέν αισθάνεσθαι νά νάγκη νά άμυνθώ, νά σοο μιλήσω για νά μήν καταστρέψω τή φίλια σας.

—'Ο Πιέρ άκουσε με άπάθεια, και θισμένος σε μιά πολυβρόνια.

— Σήμερα πού έβγαίνα, έξω, κολούθησε ή 'Ελεν. Μοο έστύλιε ένα γραμμα έρωτικό. Είχε σπασεί επί ένα έτος σ'όχον πάλαι, οντας κατά τού έαυτού πού. 'Εβίάσας χωρίς νά προσδελήθῃ τά έρωτικά τού λόγια, διότι εκάτάλαβε νά συνέδρανε στήν ψυχή του. Γι' αυτό σοο είπα προηγουμένως ψέματα, ότι δέν ήπρω τό γράμμα. 'Ηταν προτιμότερο ν' άνγο. ή; Ένα τέτοιο άσχημα έπείσο, διο θα έξανακούσῃς νά φέρω, και σ'όν 'Ανρύ σάν νά μή είχα πάρει καν τό γράμμα του. Καί αυτός θα καταλάβῃ.

—'Ο Πιέρ έκάντις νευρικά κυτάνοντας τή γυναίκα του μ' ένα έλέμμα ψυχρό και μακρινό.

— Δώσε μου τό γράμμα, της ειπε κατόπιν.

—'Η 'Ελεν έσπασθη τό κεφάλι της, άμλήκτη, μή καταλάβοι, τας από τήν έκφρασί το τί σκεπτόταν.

— Δέν με πιστεύεις; τού ειπε.

— Δέν με πιστεύεις άκόμη; — Σε πιστεύω. Θέλω όμως νά διαβάσω τό γράμμα.

— Θά σοο τό δώσω έγώ ή Γ. δια, χωρίς νά σοο τό πής επί όριση ή 'Ελεν μ' ήταν τόν σ'ό δόν περιφρονητικό. 'Η προσδελήτη κα όμως ζήλεια σου δέν άξίζει μιά τέτοια Ικανοποίησι.

Και έαπλωθηκε σ'τό ντιεάνι, γλωή και με τά χείλη σφιγμένα, άποφασισμένη νά μήν πιά ούτε λέξι.

— Θά ψάξω λοιπόν νά τό έρω έγώ, έδήλωσε ό Πιέρ.

—Έσπασθη, έσθυσε τό σπύγγο του και εκύτταξε γύρω του, ήσυχά και άποφασιστικά. 'Επῆρε τήν τσάντα της. 'Ελεν από ένα τραπέζι, τήν άνοίξε, έβασε μέσα έβγαλε όλο τά πράγματα πού περιείχε, ένῷ ή νέα γυναίκα τόν παρακολουθούσε με τό έλέμμα άκίνητη και άμλήκτη. Τίποτε!

—'Ανοίξε έπειτα ένα ντουλαπάκι, μετέφερε επάνω ντό τραπέζι όλα τά χαρτιά πού περιείχε και τά έξήτασε ένα, ένα. Οι κινήσεις του έγίνονταν διαρκώς πιο νεπρικές. Μέσα στήν άραιά σιωπή άκούονταν μόνο τό θρόισμα τών χαρτιών.

— Δέν έβριθε τίποτε και πάλι. 'Εσκέφθηκε επί μερικές στιγμές, έξανακύτταξε γύρω του και άρχισε νά ψάχνῃ παντού, σ' όλα τά έπιλά.

—'Αφηνώντας τά έπειτα άνω κάτω, έπέρασε στήν κρεβατοκάμαρα. 'Η 'Ελεν τόν άκούσε ν' άνοίγῃ τά ντουλαπάκια, νά μετακινή διάφορα πράγματα. Ένα μπουκαλάκι έπες κάτω και έσπασε. 'Επί τέλους ό Πιέρ έξαναγύρησε στό σαλόνι, άπου ή 'Ελεν έμεινε άκίνητη, σάν άγαλμα.

— Πές μου πού είνε αύτό τό γράμμα! έφώταξε Μίλησε άλλά σ'ό.

—'Η νέα γυναίκα δέν έδωσε καμμι νά άπάντησῃ. Τόν άκούσε νά πηραίσῃ σ'τό ντιεάνι, εκάτάλαβε ότι τήν εκύτταξε έπιμύον, παλεύοντας ίσως κατά της έπιθυμίας του νά μεταχειρισθῃ έία. Τό χέρι

τού έπρεσε στόν όμο της και τόν έσπασε δυνατό, σπασμαδικά.

— Μίλησε! έπανέλασε.

— Όχι, ποτέ! έπρόφερε επί τέλους ή 'Ελεν κυττάζοντας τόν με έλέμια παγωμένα.

Τήν στιγμή εκείνη έμπήκε ή καμριέρα. 'Ηταν ή ώρα τού φαγητού.

Κατά τίς 9 ή 'Ελεν έβαν έμπήκε στό σαλόνι, έτοιμη νά βγῇ έξω. 'Ο σύζυγός της έρισκόταν σ'τό γραφείο του. 'Η νέα γυναίκα άέντωσε τό σπύτι της έπείτα μινε μία στιγμή, έπειτα έπλησίασε σε σέ μίαν έταξέρα τού τοίχου και ήσκάσε ένα δάξο με φρεσκοκομμένα λουλούδια, πού έρισκόταν επάνω σ' αύτήν.

— Τό έχω έγώ τό γράμμα πού είχες κρύψει έκεί από κάτω, έπρόφερε πίσω της μιά φωνή.

—'Ο Πιέρ είχε έμφανισθῃ άπρόοπα σ'τό κατώφλι τού δωματίου και τήν εκύττασε μ' έναν τρόπο πού της έφερνε άνατριχίλα.

— Τό έχω έγώ, ές άρχῃς, έ πρόσθεσε. Τό έχω έρῃ έντέλως τυχαίως, άνασχηκόνοντας τό δάξο. Καί τό έχω διαβάσει πιά δταν σε ρωτήσας άν τό είχες πάρει... Δέν ήταν ένα γράμμα άπ' έπιμύον έρωταμένου. 'Ο έρας στίς σοο, ό 'Ανρύ σοο έδινε μ' αυτό ραντεβού γ' άπάνθεις στίς 9 και μίση.

— Έμεινε μακρὰ από τήν σύζυγό του, σάν νά συχάνονταν νά τήν πλησιάσῃ.

—Θέλησα νά σε γνωρίσω κατά βάθος έξακολουθώσε νά δώ ποιά είσαι πραγματικά, πριν σε δώξω για πάντα. Σ' άφισα νά έφύγῃς τήν Ιστορία τού έρωτατού γράμματός και έπειτα νά έτοιμασθῃς για τό ραντεβού σου. 'Επρω σποήθηκε ότι άναζητούσα τό γράμμα, για νά δώ κατόπιν, άν θα έπληγαν στόν έρωστικό σου έξόντας, ότι μπορούσες ν' άνακαυφθῃς. Καί σοο έτοιμάσθηκες για νά πῃς...

—'Εβγάλε από τήν τσέπη του έναν άσπρο φακέλλο με κόκκινη σπράγγιδα και τόν έβείσε στήν 'Ελεν. 'Επειτα συνέληψε:

— Αν δέν έφερόμουν έσοι και δέν έβλεπα όλη τήν άδιόρθωτη κατεινότητα της ψυχής σου, έσοσ νά με έλύνεις κατόπιν. Καί ίσως θα σε συγχωρούσα. Άν μόνον έλεγες τήν αλήθεια. Τώρα όμως φύγε χωρίς περτιά λόγια, χωρίς κλάματα! Δέν έχεις πιά νά τής τίποτα, ούτε νά έπινοήσῃς έλλα ψέματα, ούτε νά έπιπίσῃς, φύγε και νά μήν ξανὰ γυρίσῃς ποτέ πιά!

—'Η 'Ελεν έπείκουσε και έβήκε από τό δωμάτιο, άμλήκτη, δίχως ούτε ένα δάκρυ.

Κ ΜΕΡΑΝΙ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΚΛΑΡΚ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

—'Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, τού είδωλο τών 'Αμερικανικών, δέν είνε πάντοτε ένδοξασμένος από τή ζωή όπως ασφαλώς θα νομίζετε.

— Διαδίδεται ότι όλος ό θόρυβος πού έγινε για τό διαζύγιο τού έδραίνεται στόν Ιμπρεσαρίο του, ό έποιος τόν έπεισε νά διασυχθῇ γιατί ένας άδν Ζούαν τού κινήματος γυράφου χάνει 100 % τήν έκτίμησι τών θαυμαστών του όταν αυτές μάθουν ότι ή ήσυχά ήσυχά χρόνια τώρα μαζί με μιά γυναίκα πού δέν είνε ούτε διάσημη ήθοποιος, ούτε μορσία καλλονή.

— Έκτος αύτού όμως, δέν θά βάζουν μόνο με τήν σύζυγόν του, ήσυχά τού άραίου Κλάρκ. Οι διαφημισαί του τό έπιφύλασσον και άλλες εκπλήξεις. Φαντάζεσθαι θά πάβαινε ή κυρία Γκέιμπλ δταν μάβαινε από τίς έφημερίδες τόν θάνατο τού είδωλου συζύγου της. Εύτυχώς πού ήξερε ότι ό Κλάρκ έρισκόταν σ'τό διπλανό δωμάτιο και έτσι δέν πέρασε και αύτή από τή συγκίνηση. Καί αύτό δει συνέλῃ μιά μόνο φορά. 'Ο Κλάρκ Γκέιμπλ άναγκάσθηκε επίτα φορέ νά διαφεύγῃ τόν θάνατο του.

— Εύτυχως δέν είνε και προλήπτης. 'Ετσι περιωρίσθηκε μόνο νά υποδείξῃ σ'ους δημοσιογράφους ό τι τό είδος αύτό της μακαρίως διαφημίας δέν ήταν καθόλου τω γούστου του.

ΤΡΙΣΤΙΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η ΑΓΩΝΙΑ
του κυρίου
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΟΥ

Ευθύμο σκετσάκι

—'Ο κ. Πάλ Ντεμπρές ήταν όπο διοικήτης σ'τό Μπουγιάρ. Λέ - Μπαίν.

— Πρέπει όμως νά προσθέσω άμέσως ότι υποδιοικήτης ήταν πολύ λίγο, γιατί τόν περισσότερο καιρό κατεγινόνταν σ'τό κινήτη, σ' έ, πισκέμεις φίλων του και σ' άλλες παρόμοιες άσυχίες ή έπ' υούσε τίς ώρες του στό καφενεύο όπου φυσικά έπαιζε μπιλιάρδο με τούς προηγόντας και τούς δανθῃδες της μικρής εκείνης πόλεως.

— Πάντως ό κ. υποδιοικήτης ήτον κομψότατος, της ώρας πάντοτε και αύτός έβινε τόν τόνο σ'τό Μπουγιάρ. Λέ Μπαίν. Οι γροβάδες και τά λουστρίνια του ήσαν διάσημα σ' όλη τήν περίοχλ, και όχι μόνο στή μικρή εκείνη πόλι τού Μπουγιάρ. Λέ Μπαίν.

—'Η νεαρά κυρία τού κ. υποδιοικήτου έφρόντιζε άκόμη πιά πολύ για τήν τσαλέπτα και τήν όλη κομική εμφάνισι τού άνδρός της.

— Πάλ, τοίλεγε συχνά, κούτα, ξε νάσαι πάντα τού κουτιού!

Μιά μέρα, τού ειπε:

— Χέες παρετήρησα ότι ή μούρη σου σπολή τόν τελευταίο έξέσπασε. Δέν μπορείς πιά νά τήν φορέσῃς. Θά τήν δώσω στόν Κάισα.

Και τήν έδωσε στόν Κάισα.

Ποιός ήταν αύτός ό Κάισας; 'Ο κληήρας της υποδιοικήσεως.

— Από τήν μπουτινιέρα όμως έέχασε ή κ. Ντεμπρές νά έγδλῃ και τήν ταϊνία τού παρασώμου. Καί έτσι ό Κάισας έφόρωσε με γαλοπρτῃς τήν μαυρή σπολή τού κ. υποδιοικήτου μαζί με τό παρρόσμο.

—'Ο Κάισας άναγούσε πολύ τήν μαυρή του σπολή. Τήν έφόρωσε πολλές φορές χωρίς νά είνε άνάγκη νά καλονιθῃ. Πολλές φορές και μέσα στήν Υποδιοίκησι.

— Επειδή δέ κανείς δέν τού είχε πῃ άκόμη νά έγδλῃ τήν ταϊνία τού παρασώμου, ή σπολή ήταν παρασώμορφημένη άκόμη.

— Ένα πρωί, ένῷ ό Κάισας καθόταν σ'τό γραφείο τού κ. ύποδιοικήτου, πού άπουσάσε, ούσι, κα άντελήθη νά γίνεται έξω ένας θόρυβος σάν «έπισήμω». Πριν άκούη νά έπαφθῃ ζωντοτέρα και πριν προλάβῃ νά βγῇ έξω νά δῃ τί γίνεται, άνοίξε ή πόρτα και ίππηκε μέσα ένας κύριος σοδαρωμένος, άλλα θυμωμένος.

— Έπί τέλους έφώτασε, έρίσκα στόν νοτιό μου έναν εσούει, όπο υποδιοικήτη είμαι, ό νομάρχης και καινή τήν πρώτην περιπόλεια σ'τις υποδιοικήσεις. Είμαι εύτυχῃς πού σοο δίδεται ή εύκαιρία νά σε γνωρίσω, κ. ύποδιοικήτα και νά σε συγχωρά πού είλας τόσο ένωρίς σ'τό γραφείο σας.

—'Ο Κάισας δέν τάχισε όλόταλα. Κατάρφωσε νά πῃ:

— Κύριε Νομάρχη, είμαι ένας ταπεινός υπάλληλος της ύποδιοικήσεως.

—'Ο έήλος σας, κ. ύποδιοικήτα, τόν έβλεπε τό νομάρχης, σας έξήφωτι μέχρι τού ύπουργού τών 'Εσωτερικών!

— Έσφίξε εγκαίρως τό χέρι τού Κάισαρος, πού έπρεπε άναυδός και έφυγε διασπικτός, όπως και ήρθε.

—'Οκτώ μέρες άργότερα, έ κ. Πάλ Ντεμπρές έλασε τό διαμρίσι του ως γενικό γραμματέως στή Νομαρχία. 'Η προαγωγή του ήταν ή έπιβράβευσις τού ζήλου του και της άφορυσίας του προς τό καθήκον. Πως ά πῃ όμως στή Νομαρχία; Πως νά παρουν σ'αυτή έμπρός στόν κ. Νομάρχη; Γιατί ό Κάισας, φοπικά τού είχε άναφέρει όλα τά καθήκοντα της έπισκέψεως τού Νομαρχίου στήν ύποδιοίκησι. Τι άγωνία τώρα!

ΤΡΙΣΤΙΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

από το κρεβάτι της άρρωστη
πέθανε από τη συγκίνηση. Τα δά

ΣΤ ΟΕΡΧΟΜΕΝΟ: *Η συνέχεια

— Δὲν ἔχεις — τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος — παρὰ
νά διακόψῃς τίς σχέσεις μαζί τους

Ὁ Ζάκ ἐπλησίασε τότε στὴ θιρλίνα
Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ μικροκαταστήματα τῶν
υπεβάρτων, πού μὲ τίς κορδέλλες τους τὰ

✿ Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε βαρὺ φορτίο, πᾶσι ἀγωνίζονται ν' ἀποτινάξουν

... 007122

1900

Το μεγάλο ντεκολτέ πηγαίνει καλύτερα στα παχειά πρόσωπα. Για το ντεμιντεκολτέ, τα παχειά πρόσωπα πρέπει να διαλέγουν το μικρό ντεκολτέ. Το τετράγωνο πηγαίνει στα καλυπτιζόμενα σώματα που έχουν και ωραίο δέρμα. Το στρογγυλό ντεκολτέ πηγαίνει στις αδύνατες γυναίκες και πολύ νέες.

Μια αδύνατη γυναίκα πρέπει να ξέρει να σκεπάσει με τέχνη τις λακούβες και τα κόκκαλα που πετούν.

Σπανίως συμβαίνει να είναι το δέρμα αρκετά λευκό και άσπλο ώστε να επαρκήσει το δόσιμο.

Θα λευκάνετε το λαιμό σας, τα μπράτσα σας, τους ώμους σας, αφού μεταχειρισθείτε μία λιπαρά ουσία. Λευκή ή ελαφρώς ροδίνη.

Το άγγουρόνερο είναι ένα από τα καλύτερα μέσα για να λευκάνετε και να το κάνετε απαλό. Μ' ένα βαμβάκι ή ένα άλλο λεπτό ύφασμα απλώνετε το υγρό αυτό επί του δέρματος. Το στεγνώνει κατόπιν με ένα ελαφρό στρώμα πούδρας.

Το ίδιο υγρό θα μεταχειρισθείτε και για το πρόσωπο, ώστε όλο το δέρμα να πάρει το ίδιο χρώμα.

Γυρίζοντας στο σπίτι, προτού κοιμηθείτε, θ' αφαιρέσετε το λεπτό αυτό στρώμα, που κλείνει τους πόρους, μ' ένα βαμβάκι με βαζελίνη.

ΤΟ ΠΟΔΙ

Για να είναι τέλειό ένα πόδι, δεν είναι αναγκαίο να είναι μικρό. Πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με το ανάστημα και να διότη την εντύπωση ότι ανέτως σηκώνει το βάρος του.

Το μακρύ και στενό πόδι προδίδει ευγενέστερη ράτσα, από το κοντό και φαρδύ. Η φτέρνα πρέπει να είναι λεπτή, τα δάχτυλα ίσια, ή ελαφρώς καμπύλα. Όταν βρίσκεται το πόδι στην ανάπτυξη του, δηλαδή στη νεαρή ηλικία, χρειάζεται να δώσουμε μεγαλύτερη σημασία, στη διαμορφώση του, ώστε να πάρει το όριστικό του μεγέθος και σχήμα. Γι' αυτό τα παπούτσια δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ στενά, ούτε φαρδιά. Γιατί στην πρώτη περίπτωση θα έχουμε την ανάπτυξη κάλων, προληψία, την είσοδο των νυχιών μέσα στο κρέας. Στη δεύτερη το μέγεθος του ποδιού δυσανάλογα με το υπόλοιπο σώμα.

Για τους ανωτέρω λόγους, πρέπει οι γονείς να φροντίζουν για τα κατάλληλα παπούτσια των παιδιών τους.

Τα παπούτσια σας προτιμότερον είναι να γίνονται επί παραγγελία και να φροντίζετε να σας παίρνουν τα μέτρα το απόγευμα, όταν το πόδι είναι κουρασμένο και λίγο προσιμμένο.

Αν θέλετε να φαίνεται λεπτότερο ή γάμπα σας, αποφεύγετε τα ψηλά τακούνια.

Οι παραμορφώσεις του ποδιού δεν είναι πάντοτε αποτέλεσμα δικής μας απρονοησίας. Πολλές φορές η φύσις έχει φανή άποψη απέναντί μας. Η πλατυποδία π.χ. είναι ένα ελάττωμα φυσικό, που κάνει εκείνον που την έχει, να έχει βλάβη βαρύ, χωρίς ελαστικότητα και η γενική στάσις του σώματος να παρουσιάζει πλάσκαρη.

Το ελάττωμα αυτό μπορούμε να το κάνουμε να φαίνεται μικρότερο αν τοποθετήσουμε πάτους από φελό μέσα στα παπούτσια.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΙΟΥ

Το πλύσιμο των ποδιών πρέπει να γίνεται κάθε βράδυ με χλιαρό νερό, δυό ώρες μετά το φαγητό, την ώρα της νυκτερινής του λήττας.

Είναι τέταρτο μετά το μπάνιο, θα κόψετε τα νύχια των ποδιών. Θα τα κόψετε σε σχήμα τετραγώνου και όχι πολύ κοντά, με ειδικό ψαλίδι. Για να λεπτύνετε το σκληρό έκτερο περσί που σχηματίζεται στη φτέρνα είτε από παπούτσια πολύ σκληρά, είτε από το περπάτημα, μεταχειρισθείτε μία λεπτή ελαφρόπετρα.

ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Το κρύο νερό είναι για το σώμα ένα από τα καλύτερα τονωτικά. Διά μέσου του δέρματος διεγείρει τα νεύρα και τις επιφανειακές αρτηρίες και με αυτά επισπεύδει την κυκλοφορία και αναζωογονεί όλο τον οργανισμό.

Όλοι οι νευροπαθείς ωφελούνται από τη διεγερτική ενέργεια του ψυχρού ύδατος, όπως και όλοι εκείνοι των οποίων η θέλησις γίνεται κακώς: ιδιαίτέρως οι αρθρικοί.

Επίσης όσοι είναι άρρωστοι ιδιοσυγκρασίας, που είναι πάντοτε κουρασμένοι και δυσκολεύονται να εγερθούν, εκείνοι των οποίων η κυκλοφορία του αίματος είναι βραδεία, θα βρουν πολύ καλά αποτελέσματα από την θεραπευτική του ενέργεια.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΔΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

ΥΠΟ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ...

Ανοιξιάτικοι Γάμοι

Η "Ανοιξιάτικη" μας έστειλε το μωρόνιο επισκεπτήριο της. Έρχεται.

Η μυαλιά έχει ανήσει α τὸν ἡμερῶν καὶ ἡ πρώτη παρασάδα ἐπρόβαλε στους κήπους. Η φύσις γίνεται ὡραίο πλαίσιο γιὰ τὰ ἀρωματικά εἶδη.

Αλλ' οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας εἶνε τόσο περὶ! Ἄντι νὰ ἐρωτευθῶν... παντρεῖνται, ἄνθρωποι ἀνθρώπων θοῦν νὰ γίνονται. Κι' ἕνας συμπολίτης, πού συνήγαγε χῆς ἕναν φίλο του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ παντρεύεται, ἐκπύαζε γύρω του τὸ προσιμὸν τῆς Ἀνοιξῆς καὶ τοῦ ἀπῆντησε: —Γιὰ ἰδὲς καὶ πού ἔδωκα λέξεις ὁ... Χάρος νὰ σὲ πάρῃ.

Ζήσε τὸν Μάη...

Τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοιξῆς οἱ ἄνθρωποι σήμερον τὸν βλέπουν ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀποψῆς. Ἀπὸ τῆς ἀποψῆς:

—Η "Ανοιξιάτικη" παράγει τίποτε γιὰ φαγί;

Εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι, ἕνας θυμωμένος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ἀπάντησε:

—Ζήσε μέχρι τὸ Μάη νὰ φᾶς τοῖφύλῃ.

Οἱ λοιοὶ ἐπιστήμονες...

Κατηγορήσαν ἐφέτος οἱ ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ συρρέουν κατὰ χιλιάδες οἱ νέοι, γιὰ νὰ ἐγγραφῶν. Πού πάνε ὅμως ὅλοι αὐτοὶ; Δὲν βλέπουν ὅτι ὑπάρχει πληθώρα ἐπιστημῶν;

Ἀνεγράφη, ὅτι οἱ ὑποψήφιοι φοιτηταὶ θὰ περάσουν ἀπὸ ἰατρικὴν ἐξέτασι καὶ θὰ ἀποκλεισθῶν ὅσοι πᾶσχουν ἀπὸ κάτι. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, ἂν ἐξετασθῶν καὶ διανοητικῶς, θὰ πρέπει ν' ἀποκλεισθῶν... ὅλοι διότι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καλὰ στὰ μυαλά τους ὅλοι αὐτοὶ πού θέλουν σήμερον νὰ γίνων ἐπιστήμονες.

Στὰ πέρειξ τῶν Ἀθηνῶν

Πολλὲς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἄνδρες βγαίνουν στὶς ἐξοχὰς, περὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μαζεύουν χόρτα. Ἀκόμη καὶ καθὼς πρέπει κυρίως εἰδόνται σ' αὐτὸ τὸ χρῆσιμό σπῶ. Κι' εἴτι, εἶνε πολὺ συνήθισμένο σήμερον νὰ τηλεφωνῇ σὲ μίαν γνωστὴν σου καὶ νὰ σοῦ ἀπαντοῖν ἀπὸ τὸ σπίτι της:

—Πάει γιὰ βρούδες.

Σημεῖα τῶν καιρῶν

Ἐνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἐβγαλε, λέει, ἕνα βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον καταρτίζει τὸν τόνον. Φταίει ἡ ἐποχὴ κι' ὁ καθηγητὴς, ὁ ὁποῖος ἂν ἔδωκεν ἄλλοτὶν, φαίνεται, νὰ προμηνῇ τὴν τρέφειν καὶ τὸ ἥρως εὐφρόνιστο νὰ... φᾶν τοὺς τόνονους.

Ἀθήνα μου!...

Ἄν κάποτε, Ἀθήνα μου, βρεθῶ μακριὰ ἀπὸ σένα, μακριὰ ἀπὸ σένα, θὰ νοσταλγῶ τὰ ζηλεύατά σου τὸν κόσμον καλλὴ σου τὸν Παρθενῶνα, πού φορᾷς κόρωνα στὸ κεφάλι σου,

τὶς ὁμορφὲς σου κοπελλίτσες, πού γιὰ φιλιὰ καὶ ἀγκαλιὰς ἔχουν μεγάλη πείρα.

τὴν θέα τοῦ Σαρωνικοῦ, τοῦ Ἰλισσοῦ τὰ... μύρα τὸν ἥλιο σου, πού ἀτίμητους σκορπᾷ θησαυροὺς τὸν καφενὲ καὶ ἀπέναντι τὴν μάντρα με σταυρούς. Τὰ καλλὴ σου, Ἀθήνα μου, δὲν θάρω πουθενά. Πού θάρω τ' ἀνηφόρια σου, τὸ θεῖόν σου στενά, ὅπου περνᾷ ὁ ἔρωτας κι' αὐτοὺς τοὺς γέροντας τοίχους νὰ ψιθυρίζουν ἀπαλά λησμονημένους στίχους;

Θὰ νοσταλγῶ τὴν λάσπη σου καὶ ἄλλοτε τὴν σκόνι, τὶς τρυφερὲς τὶς νύχτες σου, ἡμιμυρισμένες ἀστρά, τὰ γίγασμα, πού ἀνθίζουν σ' ἕνα παλιὸ μπαλκόνι καὶ ἀπὸ κάτω σὺν περὶνὰς σου πέφτουν... με τὴ γλάστρα. Ὅπου κι' ἂν πᾶω κι' ἂν βρεθῶ κι' ὅπου κατασταλάξω, θὰ νοσταλγῶ τὸν ναργιλέ τοῦ Γέρο Ἀνατολίτη, θὰ λαχταρῶ μίαν πεταχτὴ Ἀπόδα νὰ πειράξω

καὶ ἂν συχνὰ δὲν ἔδωκα μίαν φωτισμένη γρίλλια. Δὲν σὲ ἀλλάζω, Ἀθήνα μου, μ' ὅλες τὶς πολιτείες. Πού ἄλλου θὰ βρῶ τὶς τόσες σου ὡραίες γοητείες, τὶς θεῖες λαχάνιδες σου, τὴν ἡφθαστὴν ρετινα, πού ἄλλου θὰ βρῶ γιὰ ξάπλωμα καρέκλες μίαν ντουζίνα; Πού θάρω τὴν εὐγένεια τὴν Ἀθηναϊκή,

πού ἔχει τόση χάρι; Ἀπάνω σου ἂν πέσουνε στὸ δρόμο μερικοὶ με τὰκ γυρνᾶν καὶ σοῦ λέει: «Πρόσεχε, σὲ μουλάρει». Αἰσθάνομαι πὺς θάπεφα σὲ μαύρη ἀπελπισία ἂν κάμποσο δίσθημα δὲν ἔκρινε δρισιὰ ἀπὸ Ἀθηναίου χεῖλι.

καὶ ἂν συχνὰ δὲν ἔδωκα μίαν φωτισμένη γρίλλια. Τί νὰ τὰ κάμω τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ἀδερφέ, ὅταν γιὰ τὴν Ἀθήνα μας θάμω θάμω καὶ καὶ;

Ἄν αἰσῆς τώρα μούλεγαν νὰ πᾶω νὰ πῶ καφέ, στὴν Βασιλίσια φέρε, θάλεγα: ἐπρωτὶ μὲ ἀντὶ νὰ πᾶω ἐκεῖ μακριὰ νὰ πῶ καφέ συνήθη νὰ πῶ μέσ' στὴν πατρίδα μου καδουρντιστὸ ρεθύθι...

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ:— Πέριεργα πράγματα, βρε γυναίκα, τραβάω, τραβάω, κουπὶ, καὶ δὲν μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε!

..ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο Νέος Κομήτης

«Νέος Κομήτης ἐθεάθη», ἀναγγέλλει ἕνας ἀστρονόμος. Καὶ εἶνε ὅπως ὅλοι οἱ παλαιότεροι κομήται, δηλαδή ἔχει μακρὰ οὐρά. Μήπως ὅμως ὁ διαπρεπὴς ἀστρονόμος εἶχε στρέψει τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ εἶδε, στίς 4 τὸ ἀπόγευμα, κανένα ἀθηναϊκὸν περιπτερο καὶ τὸ πέρασε γιὰ κομήτη; Διότι καὶ τὰ περιπτερά τῆς πόλεως μας ἐκεῖ νῆμ τὴν ὥρα ἔχουν μακριὰ... οὐρὰ συμπολιτῶν, πού περιμένουν νὰ παρουν τσιγαρά.

Ολα στὸ ἐμπόδιο

Ἡ ὑπερτίμησις τῶν εἰδῶν ἐξυπνήσε τὸν ἐμπορικὸν πνεῦμα τῆς φυλῆς. Ὅλοι κυττάμε νὰ πουλήσωμε κάτι.

Σχετικῶς, ἐγένεθη ἡ ἐξῆς χαρακτηριστικὴ ἱστορία: Σ' ἕνα καλλιφυλακὴς εἶχε κλεισθῇ ἕνας κατάδικος. Πρὸς τὸ πρῶτὸν οὐ φέρεται εὐοίκε καὶ τὰν κελα τοῦ παραθύρου κομμένα καὶ τὸ καλλιφύδι. Ἐπείθετο στὸ διευθυντὴ καὶ τοῦ ἀνέφερε:

—Ὁ δεῖνα κατάδικος ἐκομῆσε τὰ κάγκελα κι' ἐδραπέτευσε.

Ὁ Διευθυντὴς ἐσκόπευε ν' ἀναφερθῇ στὴν προσιτάμενη ἀρχὴ, ὅπότε, τὸ θρόνισ τῆς ἡμέρας, εἶδε τὸν κατάδικον νὰ ἐπιστρέφῃ.

—Γιατὶ θέλησες νὰ δραπέτευσης; τὸν ρώτησε.

—Δὲν ἐδραπέτευσα, ἀπῆλθον ὁ κατάδικος.

—Γιὰ τί ἐκομῆσε τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου;

—Γιὰ νὰ τὰ πᾶω νὰ τὰ πουλήσω, ἐπειδὴ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Τὰ πούλησα καὶ γύρισα.

Ἡ ἐλλείψις χάριτος

Τί θὰ γίνῃ με τὴν ἔλλειψιν χάριτος, πού παρουσιάζεται τελευταίως; Σπουδαῖα ἐγγράφα συντάσσονται πίσω ἀπὸ φύλλα ἡμερολογίων. Καὶ μὴ δεσποινὶς ἔλαβε ἀπὸ κάποιον νεόνεον ἕνα ραβασάκι γραμμένον πίσω ἀπὸ ἐξώφυλλο βιβλίου.

Ὅταν λοιπὸν τὸ ἐδιάβασε ἡ δεσποινὶς τὸ ραβασάκι τοῦ νέου, γεμάτο λυρικές ἀνοησίες, εἶδε στὸ τέλος τὴν ὑπογραφήν του: «Δημήτριος Κ.». Καὶ γυρίζοντας τὸ χαρτί τοῦ ἐξώφυλλου, ἐδιάβασε: «Ὁ ἡλίθιος τοῦ Δοστογιέφσκυ».

Ἡ ἐφετερινὴ μάδα

Τί ἔγιναν οἱ μαῖοι τῆς γυναικείας μόδας; Ἀλλοτε, σὺν τῷ, πού ἀλλάζει ἡ ἐποχὴ, ἀρχίζουν τὶς ὑποδείξεις τῶν: —Τὴν Ἀνοιξιάτικὴν φορεθῇ...

Κ. λ. π. Ἐφέτος καμμὶα τέτοια ὑποδείξεις. Ἡ κάθε γυναίκα εἶνε ἐλευθέρη νὰ φορεθῇ ὅτι θέλει. Καὶ αὐτὸ πρᾶγμα συμβαίνει. Ὅλες δηλαδὴ κυττάζουν ἐφέτος πὺς νὰ φορεθῶν καὶ ἀδικοῦνται γιὰ τὴν μόδα. Ἡ μάδα δὲν: Ἐφέτος εἶνε τῆς μόδας τὸ νὰ μὴ ἀκολουθοῦν οἱ γυναῖκες τὴν μόδα...

Τὸ Βιβλίο τῆς Κυριακῆς

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΡΟΣΕΠΕΝΤΡ: Τὰ ἀνθη διατηροῦνται καὶ ξερά, οἱ γυναῖκες ὅμως οὐδέποτε. ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ: Προορισμός καὶ τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἶνε τὰ στέφανά.

Ρ. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ: Τὰ ἀνθη ἔχουν συμβολικὴ γλῶσσα ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦν. Οἱ γυναῖκες ὅμως καὶ γλῶσσα ἔαν δὲν εἶχαν θὰ εἰσέρισκαν τρόπο νὰ μιλήσουν.

ΜΠΑΛΖΑΚ: Ἡ ἐνοχὴ γυναίκα εἶνε ἄνθος ποδοπατημένο. Α. ΚΑΡΡ: Προσπαθεῖτε νὰ βλέπετε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν οὐσίαν. Μὴ παραπονησθε ἐπειδὴ βλέπετε τὸ τριαντάφυλλο νὰ ἔχον ἀγκάθια! Ἐγὼ εὐφραίνομαι πού βλέπω ὅτι τὰ ἀγκάθια ἔχον τριαντάφυλλα.

Β. ΟΥΓΚΩ: Τὸ νὰ πῆς σὲ μίαν γυναίκα νὰ μὴ ἀγαπήσῃ, εἶνε σὰν νὰ ἀπαγορεύσῃς σ' ἕνα λουλούδι νὰ εὐωδιάσῃ.

ΕΡΝ. ΛΕΓΚΟΥΒΕ: Σὰν μερικὰ λουλούδια πού μόνο δταν ἀρχίσουν νὰ μαραίνωνται σκορποῦν τὸ παράξενο ἀρωμά τους, ἔτσι καὶ μερικὲς ὡραίες γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνουν τὸ πνεῦμά τους μόνο ὅταν νοιώσουν ὅτι ἡ καλλονὴ τους ἀρχισε νὰ δύν.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕΦΛΕΡ: Τὸ ἀνθος ἀρέσει γιὰ τὸ ἀρωμά του, ἡ γυναίκα ὅμως ἀρωματίζεται γιὰ νὰ ἀρέσῃ.

ΛΑΜΕΝΑΙ: Ἡ γυναίκα εἶνε ἕνα ἄνθος πού εὐωδιάζει μόνον τὴν λύττα.

Θ. ΓΚΩΤΙΕ: Τὰ λουλούδια διατηροῦν τὴν φρεσκάδα τους καὶ τὴν ζωηρότητα τους με τὴν δροσίαν καὶ τὸ πότισμα τοῦ κηπουροῦ, οἱ γυναῖκες με τὸν ἰδρώτα τοῦ συζύγου των.

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΝΤΕ ΜΠΟΥΦΛΕΡ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΟΝ

Γράψε μου τί γίνεσαι, ἀγαπημένο μου καλὸ καὶ γλυκὸ παιδί μου. Σκέψου πὺς σ' ἀγαπῶ ὅπως ποτὲ καμμὶα γυναίκα δὲν ἀγαπήθηκε. Σκέψου πὺς δὲν ἔχω καμμὶα χαρὰ στὸν κόσμον ἀπὸ τότε πού εἶμαι μακριὰ σου, καὶ σκέψου πὺς πάντοτε θὰ ἦταν μεγάλη δυστυχία γιὰ μένα νὰ ὑπομιασθῶ πὺς μ' ἀγαπᾷς λιγότερο.

Μοῦ ἀναφέρεις τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπιστολῶν πού μοῦ ἐστειλες καὶ θέλεις νὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτές. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τότε πού ἐπέστρεψες στὸ καταραμένο αὐτὸ Παρίσι, τὰ γράμματα τὰ σου ἔγιναν ψυχρότερα καὶ ἀραιότερα. Τρία τωρινὰ γράμματα σου κάνουν ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιὰ, κακὰ παιδί.

Ἀγαπήσῃ με πάλι ἔπως εἶμαι, καλὴ μου. Ἀφῆσε τὴν καρδιά σου στὰ χέρια μου. Ἐγὼ ζῶ γιὰ σένα. Ζῶ με τὴ σκέψι σου. Ὅλες οἱ ἀναμνήσεις ἔρχονται στὸ νοῦ μου καὶ με παιδεύουν. Γὸ μέλλον μου εἶνε συνδεδεμένο με τὸ δικό σου καὶ πάντα θὰ εἶμαι πιστὸς στὸ λόγο μου. Ἄν ἦς ἕρως πὺς καὶ μίαν γραμμὴ ἀπὸ τὸ χεῖράκι σου, με κάνει εὐτυχισμένο, δὲν θὰ ἀφίνεις ποτὲ τὴν πένν. Σ' ἀφίνο, ἀγάπη μου, με παράπονο καὶ πίκρα σήμερον. Δὲν ξέρω γιὰτί ἔχω στὴν ψυχὴ μου ἕνα κακὸ προαίσθημα. Μὴ με ξεχνᾷς.

ΝΤΕ ΜΠΟΥΦΛΕΡ

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΝΤΕ ΣΕΓΚΥΡ: Οἱ γυναῖκες γεννήθηκαν γιὰ νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ γιὰ νὰ μᾶς παρηγοροῦν στὶς θλίψεις μας. Ἐμεῖς δὲ γεννῶν ἥκαμε γιὰ νὰ τὶς ἀγαποῦμε καὶ νὰ τὶς προστατεύουμε ἀπὸ τοὺς κινδύνους. Ἐὰν δυὸ ἑραστοὶ θελήσουν νὰ ἀντιστρέψουν τὸν κατὸν αὐτὸν ἀσφαλὲς δὲν θὰ μείνουν ἐνωμένοι γιὰ πολὺ καιρὸ.

ΔΟΥΜΑΣ (πατὴρ): Ἡ γυναίκα εἶνε ἡ μόνη βασίλισσα τῆς καρδιάς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Β. ΟΥΓΚΩ: Ἡ πολὺ φιλόρεσκη γυναίκα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀγαπήσῃ μέχρι θυσίας γιὰτί ἀγαπᾷ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτὸ της.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ: Κάθε κακὸ πού μᾶς κάνουν οἱ γυναῖκες πορῆται ἀπὸ μᾶς. Ἀντιθέτως, κάθε καλὸ ὀφείλεται στὶς ἴδιες.

Μ. ΝΤΟΝΝΑΙ: Ὁ, οἱ ἄνδρες! Ὅταν μίαν γυναίκα εἶνε νῆμνὴν ὑπαλαφῆα τὸς φαίνεται ἐκατὸ φορὲς πῶς ἐπιθυμῇ.

ΖΕΡΑΡ ΝΤ' ΟΥΒΙΛ: Οἱ γυναῖκες εἶνε χιμαίρικα πλάσματα. Πιστεύουν σὲ βασιλοπούλο τοῦ παραμυθίου, στὶς νεράιδες, στὶς φωνὲς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἀνέμων.

ΛΙΒΑΝΟΣ: Οἱ ἀγιάτρευτες ἀρρώστειες τοῦ ἀνθρώπου ἔχον μίαν παρηγορίαν μόνον: τὴν γυναίκα.

ΜΠΑΛΖΑΚ: Περισσότερο εὐχαιριστομέθα δταν θαυμάζον οἱ ἄλλοι τὴν γυναίκα πού ἀγαποῦμε παρὰ ὅταν τὴν θαυμάζομε ἑμεῖς.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ: Μία ἐξυπνὴ γυναίκα καταλαβαίνει ἀμέσως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνδρὸς πού ἀγαπᾷ. Ἐὰν ἀγαπᾷ ἕναν ἡλίθιον, τὸ ἀντιλαμβάνεται ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

ΒΥΡΟΝ: Ἡ γυναίκα... Ἡ ἴσις τῶν θεῶν τοῦ θείου. Ἡ ἴσις πού ἀποκαρῶνει τὰ σῖννεφα καὶ προαγγέλλει ὅτι θὰ ἔρῃ ὥση γιὰ μένα γλυκεῖα καὶ φωτεινὴ.

★ ΣΙΓΟΥΕΤΕΣ ΤΗΣ
ΣΚΗΝΗΣ ★

ὀνότητα στην Εὐρώπη ἐμποδίζου-
 την ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὴν Ἑλ-
 λᾶδα.
 Ἀπὸ τὸ «Μαξιμ» μεταπηδᾷ τότε
 στὴν «Ἀρβαντίνα» μετὰ στὴν «Ὁ-
 σουν». Ἐξ ὅπου ὁ διεθνὴς ὀρίζων
 βολοῦται ἐπικινδύνως καὶ ἡ Μπέ-
 λα Σμάρα πού υπένοσθε ἀπὸ ἐ-
 16

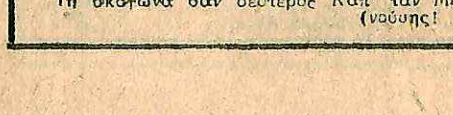
— Αύτη που έφθασε στο προηγούμενο έργο, το «Κοκτέιλ» έγινε πωλησιών 85.000 δραχμές. Στο έργο που εμφανίζεται τώρα, λέει, πούλησε 110.000 δραχμές για την νέα του αλέττα που έφτιαξε.

— Καί το θεατήριό σας τό θεατήριό των θεάτρων μας δέν μπορούν να σ' έξυπηρετήσουν;

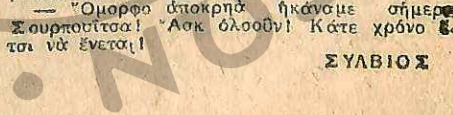
— Σ' έκ β' νέα έμφανίσαι μου

ἄλλος πού τ' αὐτοῦ πράγματι ἕνας
 ἄλλος πού τ' Εὐρώπῃ ἐνῷ ἔχει πλη-
 ῶρως ἐπὶ σκηνῆς. Καί ἡ σκηνή
 αὐταὶ ἑλλήνων χορευτρίων
 ΜΙ ΚΡΕΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙ
 ΚΕΣ ΓΚΑΦΕΣ
 Ἐξήγησε ἀπὸ τὴν συμπαθῆ
 καλλιτεχνιδά μας τὰ μᾶς μίση
 λόγο καὶ γιὰ τὴ ἀκρόασι τῆς
 χορευτικῆς τέχνης. Γιατὶ ὁ νορδ-
 ὅς τ' ἔχει τὴν ἑλπίδα.

απόδοσιν ἡ ἀποδοσὶς τοῦ ἀποδοῦντος
καὶ πόδια τῆς γὰρ πεζοπορίας —
καταρτύνει τὸ σκελετικὸν τῆς, σὺν τῷ
ποτῷ συνδυάσματι δίνειν κρεατὸ
σοῦμα, ἀλλὰ δὲ ξεχνᾷ καὶ τοὺς
πυλάρχους ποῦ ἔλεγε ὅπου βρῆ καὶ
ἔχει γὰρ οὐνερόν τῆς καὶ χτισμὴ μίαν
ἀραιὰ θάλασσαν στὸν ὁλαρπὸν ὅταν
ἐκπορεύῃ ἀπὸ τῆς τέχνης καὶ τῆς
ἐπὶ ἑνῶν καλὸν οὐζοῦν, ἔάν,
ἡ ἀναισθητικὴ, ἕως τότε δὲν τὴν ἐχῇ
δοῇ ὁ αὐζωνεύς

ὅθεν, ἐργάσουσ' πρακτικῶς, κ' ἡ κολλεὶ μας
(σὸ γλέντι σ' κ' ὅτε γίνεται δικός σ'
κ' ὁ Γιάννος ἐξ ἐλθεῖντης
Διὰ τὸ πιστὸν:
ΛΑΙΑΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

τη σκαφίδα σου σθετέρος καὶ τὰν μη-
(νοῦσής!

Διὰ τὸ πιστόν:
ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΧΙΤΟ

... ..

ΔΟΥΔΙΚΑ

... ..

"Ενας ΔΙΑΒΑΤΗΣ"

Ερωτικό κομψογράφημα υπό τύπονέπιστολής

Αγαπημένη,
Εμαλώσαμε χθες έξ αιτίας έ.
Είνα θλέμιά πολύ έκφραστικό
αυτού του πολύ φιλοφρονητικού
αγνώστου, μια λέξις λίγο ζωηρή
δική μου, μια ειαστική απάντησις
δική σου και γι' αυτόν τόν δια
βάτη που άπομακρύνθηκε, ένας έ.
ρωτικός καπγας που ώδήγησε στη
ρήξή.

Η άφορη ένε τιποτένια, τó
άποτέλεσμα τραγικό. Αυτός ό ά
γνωστος έσύ και έγώ.
Μία ματιά ένα κλείσιμο μα
τιού, μια κίνησις θυμού που δεν
μύρεσα να συγκρατήσω, και σε
λίγα δευτερόλεπτα αυτό που ώνο
μάσαμε — τόσο υπερήφανα — ή
άγνητη «μας», διελύθη σαν τό χιό
νι στον ήλιο, μη αφήνοντας πα
ρά δυό ξενους — δεν τολμά να
γράψω: δυό έχθρους — αντιμέτω
πους από τόν αιώνιο ανταγωνισμό
των έραστών. Ωστόσο άγαπώ
μαστε. Είμαι δέσιας γι' αυτό
όπως και για ώριζμένες στιγμές
που συαίνεσαι ό ένας τόν άλ
λον. Είνε στιγμές στη ζωή σου
ό έρωτας — ό θεός αυτός με τό
χίλια πρόσφατα — φορεί τη μά
σκα της μνηστικαίας, της θλιβε
ρης μνηστικαίας που συντρίβει την
καρδιά των ανθρώπων. Αγαπώ
μαστε.

Αν δεν άγαπώμαστε, θά
ήμαστέ πλάσματα ήσυχα ήρε
μα, ποίος έρεμι! Εύτυχισμένοι άν
θρωποι ίσως... Τό πάθος δεν ζή
παρά μέσα στον θόρυβο.
Είνα δροσερό φθινοπωρινό πρω
τό, μια άχτίδα ήλιου, λεπτή,
άγρη, χρυσή λάμψη στον γρίσο
αυράνο — ένας άνδρας που περ
πατάει κοντά στην σύνοροφó του
με τό μπράτσο τρυφερά περασμέ
νο στο δικό της "Ενας άλλος άν
δρας που περνάει και κυττάζει συ
τη τη γυναίκα — και ή γυναίκα
νοιώθει υπερηφάνεια γι' αυτό τό
κτηνώδες θαυμαστό θλέμμα, κο
λακεύεται κομαρώνει. Εδó προ
σική στην κολακεία και στην
προσφορά.

Μά, βιάίο, τό ένστικτο ζυγνέ.
Ο άνδρας δεν έινε πιά παρά τό
άρρεν άπέναντί του άλλου αυτού
άρρενος που όρέγεται τό θήλυ
του.

— Αν δεν τόν είχες προκα
λέσει δεν θά σε είχε κυττέει έ
τσι.

— Δεν μπορώ να περπατώ στο
δρόμο με τό μάτια κλειστά. Δεν
φταίω έγώ άν άρέω στους άν
δρες.

Κακή γυναίκα είσαι... όρ
μητική άνδρική ζηλοτυπία... συ
νεχής ερωτική μάχη.

Δεν σου τό είχα πει έκαστό φο
ρές ότι προκαλούσες τους άνδρες,
ότι έπιζητούσες να έλκύσεις την
προσοχή τους, τόν θαυμασμό
τους!

Κάνεις την μωπική που ρίχνει
ένα θλέμμα λαγυνο κάτω από τό
μακρύ χαμηλωμένο θέλασμα, πα
ίξεις τόν ρόλο της άφελους που
επακλίσεται — κατόπιν έορτής —
από τό άποτέλεσμα της μανού
θρας που με τόση τέχνη έκαμε.

Δεν έγενελαίμα — πιστέψτε —
— με τό άφελές ύφος σου δια
μολάς με τη φωνή μιάς παιδιού
λας που την έμαλώσαν.

— Με κυττούσες αυτός ό κύ
ριος; Με παρακολουθούσε; "Αν
δεν μ' έκανε να τό προσέξω σε
θεάω πώς δεν θά τό είχα άντι
ληφθί, άγνήτη μου...

Και ή άγάπη σου — έγώ,
έκ συμπλήρωσας — κόκκινος από
λίσσα ή άσπρος από θυμό, έξο
κολούει να δειδωθώ.

— Κάνεις τό παν γιά να σε
προσέξουν.

— Έγώ; Σχεδόν ούτε βάφο
μαι.

— Έχεις μαλλιά φλού, ένα
θλέμμα τρυφερό. Μάτια που υπό
αγόνισιν, ένα στόμα που δείχνει

— Όλος ό κόσμος έχει μά
τια και στόμα. Είσαι πολύ άδι
κος!

— Είσαι κακής πίστewς!
— Βαρέθηκα.
— Έγώ κάτι παραπάνω.
— Δεν σ' έπρόκαλεσα έγώ.
— Είσαι έλεύθερη.
— Μην τό πής γιά δεύτερη
φορά.

— Θά τό πώ όσες φορές θέ
λω.
— Δαγκώνεις τά χείλη σου σήγ
γω τις μασσέλες μου.
— Έπιμένεις.
— Ξαναπές πώς μ' έβαρέθη
κες!

— Έπιμένω.
— Αλλάζεις τη φράσι φυσικά.
Σου είχα πη πως είσαι έλεύθε
ρη.

— Έπανάλαδέ το!
— Έλεύθερη. Έλεύθερη. "Απο
λύτως έλεύθερη.

— Νοιώθεις την έννοια των λέ
ξεων που προφέρεις;
— Δεν τά έχω χάσει άκόμη τε
λείως, μικρούλα μου.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν;
— Είμαι έλεύθερη;
— Όπως ό άέρας.

— Έστω.
— Ανοίξεις την τσάντα σου, έβγα
λεις την πουδρίέρα σου έπουδραρί
σθης — πολύ άσχημα όμως, γι
ατί τό έκανε μηχανικά — και
έξαναόλεις την τσάντα σου κάτω
από τη μασχάλη.

— Έβγαλα τη σιγαροθήκη μου
και τόν άναπτίρα από την τσέπη
σου. Έπληρα ένα σιγάρο και τό ά
ναψα. Ιό έπέταξα στο χαντάκι
και ξανάκλεισα με φούγκα τη σι
γαροθήκη μου μ' ένα έξορο χτύπη
μα — κλάκ!

— Έστρεψες δεξιά, έξακολουθήσα
τό δρόμο μου στο άριστερό πεζο
δρόμο και νά.

— Έπληγες ασφαλώς στην καλύτε
ρή σου φιλή γιά τά της διηγηθής
ότι σε τυραννούσα, και προτού ά
κόμη τελειώσης την μικρή σου ί
στορία, θάρχισης να κλαίς με θερ

— Σου έχω άπαγορεύσει να
μου μιλάς γι' αυτόν.
— Καλά καλά, μά πές μου
πώς θά πές.
— Τόν έρω τόσο λίγο. Τι θά
σκεφθί ό άνδρας;
— Ρένα μου άγαπημένη
Σηκώθηκε και την άγκάλιασε.
— Φρόνιμα, καλά θά πώ, είσαι
άνυπόφορη. Έλα σφίξε με και
μή γεμίσεις κοκκινάδια!

— Τό πηρα άπόφασι; θά δια
κόψω μαζί του.
Καθισμένη στο κομψό σιλόνά.
κι της φίλης της, ή καίτη έπα
ναλαβαίνει γιά χιλιόστη φορά
την παραπάνω φράσι ενώ καπνί
ζει νευρικά τό έκτο της τσιγά
ρο.

— Μά λογικέσου. Καίτη, τέ
λος πάντων δεν μπορεί να τό
φερέθς και προστυχί!
— Χάνεις άδικα τό λόγια
σου. Ρένα μου. Δεν τόν έξέρεις.
Από τό πρώι έως τό θράθυ σκη
νές καθήντημα, να ζηλεύει και
τόν σωφέρ μου.

— Τρελλοπαίδο! Ζηλεύει και
γι' αυτό θυμώνεις;
— Ένα σύννεφο έπέρασε από τό
μάτια της Ρένας. Έκούησε με
λαγχολικά τό κεφάλι και έάρκο
λούθησε.

— Πιστέψέ με, Καίτη, έίνε ή
μεγαλύτερη ένδειξις άγάπης που
μπορεί να σου δώση. Όποιος ά
γαπά ζηλεύει. "Επειτα, φταίς και
εσύ λιγάκι. Τό προκλητικό σου
έσύ λιγάκι. Τό προκλητικό σου
έσύ λιγάκι. Τό προκλητικό σου

— Αδύνατον, θά μου τό πη
ρώση αυτό τό τελευταίο. Άκούς
έκει να με πάρη στο μέσον του
χορού. Σε παρακαλώ πολύ ά
ντα είσαι φίλη μου, πηγαίνε σπι
τι τώρα και πές του να σου δώ
ση ό,τι δικό μου έχει. Πρέπει να
πας, γιατί με περιμένει. Μη μου
πες, γιατί με περιμένει. Μη μου
πες, γιατί με περιμένει. Μη μου

— Έξ άλλου, έσύ τώρα
έχώρισες με τόν Άνδρέα και έτοι
δεν υπάρχει φόδος να παρεξηγή
θης. Άλήθεια, Ρένα, δεν μου
είπες ποτέ γιατί χωρίσατε;

— "Ας άφήσουμε αυτό τό θέμα.
Καίτη.

— Σηκώθηκε από τη θέσι της
έκνευρισμένη.

— Έγύρσια σπιτι μου με ύφος ά
ξιοπρεπέστατο. Άπλητσα στη θυ
ρώ μου μ' ένα χαμογέλο λίγο
έπιθυμημένο, ότι ό καιρός ήταν
πράγματι πολύ καλός γιά την έ
ποχή... "Εστειλα τόν καμαριέρη
μου στον κινηματογράφο και άρχι
σα ν' άπαντώ στα γράμματα
δισκίτικα — τά όποια έξ αιτίας
των καθημερινών συναντήσεών
μας, ήταν πάντοτε ριγμένα σάν
έλληνικές κλώνιδες!

— Έκρινα πώς έπρεζε με μεγάλη
όρθοφροσύνη, με λεπτότητα, και
άξιοπρέπεια και έπειτα... κι έ
πειτα έσκούτιστα με μία μεγάλη
κίνησι του χεριού όλα τά χαρτιά
τού γραφείου μου. Άρπαξα τό
γάτο από τό δέρμα του λαιμού
και έσωριάσθηκα στο ντιβάνι...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είσαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.

— Είμαι φιλάρεσκη. Είμαι ζηλιά
ρης.

— Είσαι μία γυναίκα, είμαι ένας
άνδρας ή μάλλον είμαστε. Όλοι
άνδρες κ' όι όλες γυναίκες.
Και έπράξαμε σαν τέτοιον, τό γι
διο παραλόγια όπως θά έπαιταν.

— Ξαναέλα γρηγορά, θά κλάψης
άκόμη λίγο, πολύ σιγά έπάνω στον
ώμο μου και θά άκουμπήσω τό
μαγούλο μου στο δικό σου έρε
γμένο μάγουλο, όπου τά χείλη μου
θά άναζητήσουν τό δάκρυά σου...
και θά σκεφθώμε αυτόν τόν έξο
στον μάς ξανάφερν τον ένα κοντά
στον άλλον κάνοντάς μας να πο
νέουμε...

— Έξαιρετικά άπλό όπως έλέ
πεις. Δεν μου έμενε πιά παρά να
σκεφθώ.</

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Είπε τόσο περίλοκο το ζήτημα για το οποίο μου ζητεί συμβουλή η αγαπητή μου αναγνώστριά, που ομολογώ ότι βρίσκομαι σε αμηχανία και δεν ξέρω τι να της απαντήσω.

Ακούσατε και σεις και κρίνετε:

Εχώρισε από τον άνδρα της ύστερα από 10 χρόνων ευτυχισμένη ζωή που έπερασε μαζί του, διότι κάτι πιο δυνατό μίλησε στην ψυχή της, κάτι που την έκανε να μη διστάσει να εγκαταλείψει και σπίτι και παιδιά.

Παντρεύθηκε με τον άλλο άνδρα που αγάπησε και θα έθεωρούσε τον εαυτό της ευτυχισμένο αν δεν την έβασάνιζε η σκέψις του παιδιού της.

Νύχτα και μέρα το συλλογιέται και δεν έρρισκε ήσυχια ούτε στιγμή.

«Πώς να περνά; Ποιος να φροντίσει για το φαί του; Ποιος το να αρέσει αν είναι καλά ζεστό; Ποιος το να χαϊδεύει; Ποιος το να φιλεί;» Αυτά και άλλα τόσα ερωτήματα μένουν κάθε μέρα χωρίς απόκριση και η καρδιά της ματώνει κάθε φορά που το βλέπει και το ακούει να την ρωτά: «Γιατί δεν έρχεσαι στο σπίτι, μαμά;» Τι συμβουλή μπορεί κανείς να δώσει σε μια τέτοια περίπτωση; Να πω στην άγνωστή μου άπιστη πως δεν έκαμε καλά να αφήσει το παιδί της; Να της πω ότι και αν κάτι μίλησε στην ψυχή της έπρεπε να μην ακούσει αυτή τη φωνή και να δώσει τον εαυτό της να μείνει με τον πατέρα του παιδιού της;

Αυτά όλα θα ήταν καλά αν μπορούσαν να είχαν επιδοθεί το ακακό να γίνω τώρα όμως που ένε πιά πρέπει να ιδούμε πως μπορεί να έχει ολιγώτερο κακή επίδραση στον χαρακτήρα και τη ζωή του παιδιού. Πρέπει, κατά τη γνώμη μου να πείσει τον άνδρα της ή αναγνώστριά μου να της επιτρέψει λίγο να φροντίσει για το παιδί της.

Φυσικά αυτό πρέπει να το θέλει και ο πρώτος της άνδρας, γιατί αυτό ως επιδίωξη μία συνάντησι μαζί του και ως προσπάθεια, σουν οι δυο μαζί να έρουν τον τρόπο με το οποίο θα ήτο δυνατόν να κανονισθεί το ζήτημα της ανατροφής του παιδιού που είναι να αθώο πλάσμα και δεν χρωστά τίποτε, ώστε να πληρώσει με θυσία της ευτυχίας που την στραβό τιμωρία της μητέρας του.

Λιγη προσπάθεια και αμοιβαίες αποχωρήσεις θα επιδοθούν το κακό να έχω μεγαλύτερες συνέπειες.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Όλοι ποιος λίγο ποιος πολύ, κατορθώνουν και κάνουν κάποιο γλυκό, τίποτε κουλουράκια, μπισκότα και στις συγκεντρώσεις των διαφόρων σπιτιών δεν ακούτε άλλο από συνταγές γλυκισμάτων που γίνονται με την μικρότερη δαπάνη.

Είπε πραγματικώς μεγάλη τέχνη να μπορεί κανείς να συγχρονίσει με τις περιστάσεις και να έρρισκε τρόπο να απολαμβάνει όσο το δυνατόν εκείνο που μπορεί να έχει. Εσπρηθήκαμε φυσικά να σωθώ πράγματα από το φαγητό μας, αλλά και πόσα συνηθίσαμε που και όταν περνούμε τη δύσκολη αυτή εποχή θα εξακολουθήσουμε να τα έχουμε.

Για να σας φέρωμε ένα παράδειγμα ως πάρωμε το ευγενικό ταχίνι, το θρεπτικό αυτό πράγμα από όπου την υπαρκτή σχεδόν άγνωστα. Ξέρετε πόσο νοστιμεί την κάθε σούπα; Ξέρετε πως αντικαθιστά περίφημα το αυγό; Ντολμαδάκια, αγγινάρες, κουνουπίδι, λαχανο και άλλα μπορούν να γαρνιρισθούν με ταχίνι που το παρασκευάζουμε σαν το συνηθισμένο και δίνει μια ιδιαίτερη νοστιμιά στο κάθε φαγητό. Δουλεύουμε 1 — 2 κουταλιές ταχίνι με λιγάκι νερό όταν άσπριση ρίχνουμε όπως είπαμε τα αβγά συνεχίζουμε όπως είπαμε να κάμουμε με τη γούσι του κτυπητού αυγού ή μή

ξεχνούμε δε ότι το ταχίνι είναι θρεπτικώτατο ουσία και πολύ χορταστική. Θα μου πείτε: «Είναι πολύ ακριβό τώρα». Σας έρωτώ όμως: «Τι δεν είναι ακριβό; Δεν πρέπει λοιπόν να διαλέγουμε τα πιο ωφέλιμα και θρεπτικά;»

— Άλλη θρεπτική τροφή είναι η σταφίδα και μάλιστα η μαύρη, ώστε όσο και αν μας φρέση πιο πολύ η ξανθεία, ως προτιμούμε την μαύρη, αφού ωφέλει πιο πολύ. Θέλετε δε και ένα προχειρό γλυκό; Περνάστε από τη μηχανή του κρέατος καρύδια και σταφίδα, ανακατέψτε τα προσθέτοντας και λίγο ζουμί πορτοκαλλιού και θα έχετε ένα ωραιότατο γλυκίσμα της εποχής.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ελπίζω ο φίλος Νέος να χρειάζεται απολύτως απολυτήριο δημοτικό σχολείου και ηλικία όχι μεγαλύτερα των 26 ετών. Φυσικά απαραίτητο να έλθετε στην Αθήνα, αφού έδω είναι η σχολή.

Μ. Κ. Α. Ένταθα. — «Η κρέμα ΦΙΣΑΝ θα σας ωφέληση, αλλά πρό της χρήσεως δουτάτε τα παχυντά μέρη σε νερό ζεστό με άλατι. Θα ιδίτε αμέσως ότι θα ανακουφισθείτε πολύ».

Καρ. Λαμπροπού. — «Ασφαλώς πρόκειται περί χιονίστρας και θα σας ωφελήσουν, πολύ οι τοπικοί πλύσεις με νερό καυτό και άλατι. Θα αισθανθείτε αμέσως ανακούφιση και αν μπορείτε αποφύγετε να φορέσετε

τε υπόδημα 3 — 4 μέρες ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Με κοσμικά επιδόματα κατά την εβδομάδα από 27 Φεβρουαρίου μέχρι 5 Μαρτίου έχουν ως άκολουθός:

Δρα. κατάλληλοι: 1) Διά τας υποθέσεις και τας

επιχειρήσεις σας: 11 π.μ. — 4 μ.μ. της Δευτέρας (2) και όλαι αι προνοίαι της Πέμπτης (5).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 11 — 11.45 π.μ. της Παρασκευής (6) και 4 — 6 μ.μ. της Τρίτης (3).

3) Διά την αγοράν λαχείων: 9 — 11 π.μ. της Κυριακής (1) και 3 — 5 μ.μ. της Τετάρτης (4).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 5 — 7 μ.μ. του Σαββάτου (28) και 7 — 9 μ.μ. της Πέμπτης (5).

5) Διά τας αισθηματικές συναντήσεις σας: 10.30 — 11.30 π.μ. της Κυριακής (1) και 3 — 5 μ.μ. της Τετάρτης (4).

6) Διά γάμους ή αρραβώνες: 1 — 3.30 μ.μ. της Κυριακής (1) και αι ίσται της Πέμπτης (5).

7) Διά το μέλλον σας: 9.30 — 11.45 π.μ. της Δευτέρας (2) και το απόγευμα ενωρίς της Τετάρτης (4).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ 28. — «Η κοινω νική σας θέσις θα βελτιωθεί με κάποιον γάμον συγγενικό σας, ο οποίος θα γίνη αιτία να γνωρίσει κάποιο πρόσωπο με το οποίο θα συνδεθείτε τρυφερά. «Ημέρα σας τυχερή η Παρασκευή και άριθμός το 4. Αποφύγετε τα ταξίδια».

ΜΕΛΑΧΧΟΛΙΚΗ ΚΑΣΤΑΝΟΥ

ΛΑ. — Πρέπει να έχετε υπομονή και να μην απελτίζεσθε γιατί η ζωή μας επιφυλάσσει εκπλήξεις. Θα δώτε ωραίες στιγμές αν περάση η θύρα που ταράσσει τον κόσμο. Το παιδί σας θα σας φέρη ευτυχία μεγάλη στο τέλος του θίου σας. Μην απογοητεύεσθε».

ΑΠΑΧΗΝ ΤΗΣ ΘΕΙΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΗΣ. — Είστε τυχερός και θα σας δούν εκείνοι που σας αγαπούν σε μεγάλες δόξες. Σας περιμένει η τύχη στο εξωτερικό για να σας δώση πολλές χαρές. «Ημέρα σας τυχερή η Κυριακή, χρώμα το γκρι και πολύτιμος λίθος το ρουμπίνι».

ΟΙ ΆΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Εσχάτως ούν συνήντη·ον είς πάρκον μυρωμένον παλόν συνμαθητήα μου τὰ μύα εκδιδομένον. —Τι κάμνεις, Παρατατικό; μοι έκραξεν έγκαίρως ο φίλος μου, που είνε νύν τσασθωμένος γέρος.

—Πολύ καλώς, αγαπητέ! τώ ειπον έν χαρά, με άπλετον συγκίνησιν το δλέμμα μου σε άρά.

Τι κάμνεις ούν; Για λέξον μοι: Πώς τα άρας τα πράγ· (ματά;

Κι' έκείνος μοι άπήντησεν: «Αχ, φίλε μου! Γεράματα!...

—Εγώ, μου έβδλωσαν και πάνε να σβυστούνε και τώρα πιά τα πόδια μου καλά δεν με βαστούνε.

Λοιπόν, και τώρα λέγε μου, εσύ πώς τα περνάς;

Τι γίνεσαι; Γεράς;

Και τάχα πώς σου φαίνεται το θίου μας το πέρας;

—Εγώ, τού λέγω, αγαπώ έπτάκις της ημέρας και νύν ενθάδε, φίλτατε, με πάθος άναμένω

ίνα περάση έν μικρόν θηλύ πεφύλημένο μία νεάνις δηλαδή, ωραία ως δουκέσσα,

τά μόλα τρυφερόεσσα και μελαγχροινόεσσα.

—Ω, νάτην ήδη! Έρχεται σπου πάρκον την γωνίαν.

—Ω, πόσιν ούν αισθάνουαι τρελλώδη άγωνίαν!»

—Ο φίλος μου έκύτταξεν την νέαν έκλεκτήν μου κι' άνέκραξε: «Γι' αυτήν μου λές; Είνε ή (...έγγονή μου».

—Ω, χαίρω άκρως! τού άπαντώ και κατ' (τά συγκυρίαν

ζητώ την έγγονέαν σου να κάμω έμην κυ· (ρίαν,

Ζητώ ούν να την νυμφευθώ και από φίλ· (τατός σου

μ' αυτό το συνοίκειον θα γίνω...έγγον· (νός σου.

Πλύν ή συμμοθητεύς μου αυτός, αντί να (μου άποντήση,

ήσθάνθη να σαλεύωσιν αι γηραιάι του (φρέναι

κι' άνήγειρε την χείρά του, σφοδρώς να (μολπίση,

κραυγάζων: «Ού, να μου χαθής, γέρο· (ροθυμένε!»

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Εύ τυχημένος ο άνθρωπος που εύ τας παντρεύη γιατί εύ έπιτυχή στη ζωή κοντά σας. Σας άγαπά κάποιος που δεν πρέπει να σας παρασύρη με την εύλωττία του και την δεξιότητα του. Θα έχετε παντρεύη κατά το 1944. Θα άποκτήσετε παιδιά. «Ημέρα σας ή Τρίτη, χρώμα το πράσινο

ΜΑΘΗΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ — Γιατί δεν σπουδάσετε γενικά τη ζωή; Αυτό θα σας ωφελούσε πολύ και θα άποκτούσατε και πείραν που σας χρειάζεται. Έχετε υπομονή και θα δώτε να στεφεί με έπιτυχία ή ζωή σας. Ανάγκη όμως να είσθε πιο σοδαρός και όχι φλύαρος.

Π. Ρ. 100 Πειραιά. — «Η οικονομική σας κατάσταση θα βελτιωθεί πολύ μετά το πέρας του πολέμου και θα εύτυχησете. Ένας γάμος παρουσιάζεται, ο οποίος όμως θα σκητηθή πολύ από τους δικούς σας. «Ημέρα σας τυχερή η Τετάρτη, χρώμα το κίτρινο, λίθος το σμαράγδι

ΔΥΟ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ. — Είσθε έρωτόληπτος και σας παρασύρει κάθε γλυκόλογον. «Η εύτυχία σας θα έλθη από μακριά και από έν θρωπον που δεν φαντάζεσθε άκό, μα πως υπάρχει. «Η ζωή σας θα περάση εύτυχής και άνετος μέσα σε οικογενειακό περιβάλλον

ΞΑΝΘΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ. — Θ' άπογοητεύητε από ένα σας αίσθημα και θα όρκισθήτε να μην άγαπήσετε. Άλλά θα έρεθί ή για τρεία της καρδιάς σας Μία νέα ψηλή και μελαγχροινή θα σας δώση την εύτυχία που όνειρευθήκατε. «Ημέρα σας ή Τρίτη

ΕΠΙΠΟΛΛΙΝΗ Β — Ι. ε. άκριβώς όπως το λέει το ψαεύων, μο που διαλέξατε. Κα·ονίσατε στο σοδαρώτερον των χαρακτήρα σας για να μελετάτε με προσοχήν κάθε γλυκόλογον. «Η εύτυχία σας θάρθη κατά το 1943. Φροντίστε να μην την χάσετε, γιατί θα άπογοητεύητε πικρά. «Ημέρα σας ή Πέμπτη, χρώμα το γαλάζιο.

— ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ — «Η τύχη σας θα έχη τόσες μετατροπές και διακυμάνσεις όλλά μην κόρασθήτε, γιατί το τέλος σά είνε περίφημον. Για·μος εύτυχισμένος και οικογενειακή εύτυχία γενικά. Έπίσης το οικονομικό σας ζήτημα θα βελτιωθή. «Έτος τυχερό σας το 1944.

ΜΑΓΔΑΛΗ ΖΗΝΑ·Ι·ΔΕΡ — Εί·σθε πολύ τυχερή, όλλά δεν έπω φλειόσθε των περιστάσεων. «Η μοίρα θα σας δώση εκείνο που έπιθυμείτε, όλλά όλίγον άργά. Ένας γάμος με προζενεία και μία κληρονομία θα σας άποκαταστήσουν τελείως στη ζωή. «Ημέρα σας ή Δευτέρα, ώρα 9 πρώην, χρώμα το λευκό, λίθος ο σάφειρος

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΡ· 1. — Έχετε ρωμαντικών χαρά, κτήρα και παρασύρεσθε σε ήνερο·πολήματα άσκοπα. Έκλέξτε ένα κολλητέχνικόν στάδιον για να υπορέσετε να κάνετε κάτι στη ζωή. Θα πετύχετε μίαν καλήν εύκαιρίαν κατά το 1943 και θα κερδίσете ένα λαχόν. «Ημέρα σας ή Δευτέρα

ΑΛΦΑ ΣΙΓΜΑ. — «Η μοίρα θα σας δώση κάποιες λαχάρες, όλλά και μία μεγάλη χαρά που δεν την φαντάζεσθε. Ένας συγγενής σας θα σας κληροδοτήση την περιουσίαν του Μία μ.κρη άσθένεια θα σας ένοχλήση κάπως. Το τέλος σας θα είνε λαμπρό.

ΤΑ·Υ·ΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ. — Περιμένετε κατά το 1944 μίαν έπιτυχίαν στη ζωή. Έρχεται γοργά μαζί με πρόσωπο αγαπημένο που θα σας φέρη εύτυχίαν και γάμον. «Ημέρα σας ή Παρασκευή, λίθος το ρουμπίνι, χρώμα το μπλε μαρέν.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ. — Μη θασίζεσθε μόνο στην τύχη. Κινηθήτε και κοπιάσετε για να απολαύσετε τα άγαθά της ζωής, ή όποία είνε μία διηνεκής πάλη. Έχετε μπροστά σας μέλλον που θα εξαρτηθή από σας. Βασισθήτε στις δυνάμεις σας και δεν θα χάσετε. Λαχεία να παίρνετε με τον άριθμόν 5 μέσα στους όλοους.

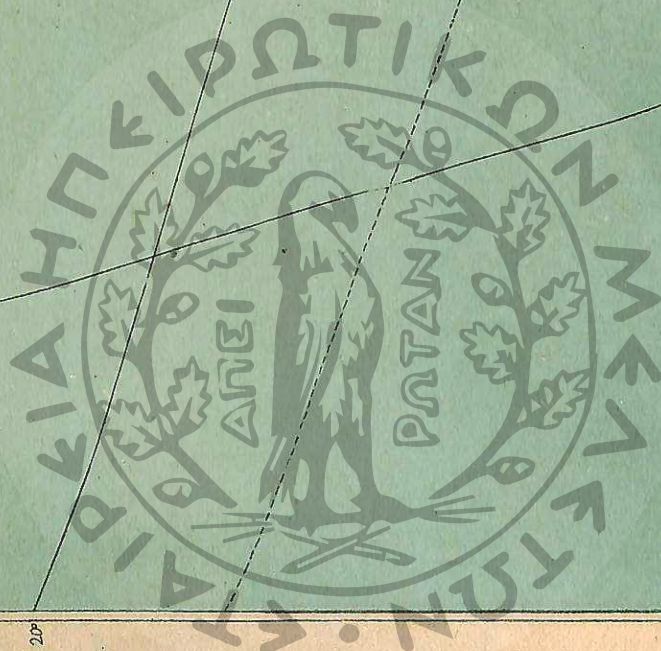
«Ο ΔΩΡ ΚΑΜΑ

(Αντί)

Α Τ Λ Α Ν Τ Ι Κ Ο Σ

Ω Κ Ε Α Ν Ο Σ

Ν.Α. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
(Αντί)

Α Τ Λ Α Ν Τ Ι Κ Ο Σ

Ω K E A N O Σ

N: AY'EΛÉVNG
(AYVΛ)_B

Ν.Ι.Ναύτσος
Ο Τριτάν ντα Γιούνα
(Αντί)
Ν.Ναϊντινιμαίνα

N. NTIEYUO 'AħBac = (April)

OH WAZOW

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΡΙΤΗΣ
ΤΗΣ

ΑΦΡΙΚΗ

Καίμαξ 1:950000

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΡΤΙΣΤΕΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

